

"Lục Quán Anh lấy hỏa tập đánh lửa châm vào ngọn nến, dưới ánh nến thấy Trình đại tiểu thư tóc óng như mây, da trắng như tuyết, vẻ mặt vừa vui mừng vừa thẹn thò, quả thật khó tả khó nói. Hoàng Dược Sư không nói gì nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng nhớ tới con gái, ngấm ngấm đau xót. Lục Trình hai người nhìn trộm Hoàng Dược Sư, lại nhìn nhau một cái, mừng sợ xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng".

Hồi thứ hai mươi lăm

Quán Nhỏ Hoang Thôn

Hoàng Dược Sư ngẩng đầu lên trời cười rộ, nói "Quán Anh và vị cô nương kia ở lại". Lục Quán Anh đã biết tổ sư gia tới nhưng thấy y mang mặt nạ, chỉ sợ y không muốn để lộ hành tung, lúc ấy không dám lên tiếng, chỉ cung cung kính kính quỳ xuống dập đầu bốn cái.

Doãn Chí Bình thấy uy thế của Hoàng Dược Sư như thế biết người này không phải tầm thường, khom lưng nói "Đệ tử Doãn Chí Bình môn hạ Trường Xuân tử phái Toàn Chân tham kiến tiền bối". Hoàng Dược Sư nói "Mọi người đều rút ra ngoài, ta cũng không bảo người ở lại. Người còn ở lại đây là chán sống rồi phải không?". Doãn Chí Bình sững sốt nói "Đệ tử là môn hạ của Trường Xuân tử phái Toàn Chân, không phải người xấu".

Hoàng Dược Sư nói "Phái Toàn Chân thì là cái gì? , thuận tay chụp xuống bàn bóc một miếng gỗ mặt bàn, rung tay một cái, cánh tay không giương ra nhưng miếng gỗ đã nhẹ nhàng bay thẳng vào giữa mặt Doãn Chí Bình. Doãn Chí Bình vội đưa phất trần lên đỡ. Nào ngờ miếng gỗ nhỏ ấy lại như một chiếc chày sắt đập tới chỉ cảm thấy một luồng đại lực xộc mạnh tới không sao chống được, cả phất trần cũng đập luôn vào mặt, đau buốt một trận, trong miệng chợt cảm thấy có thêm vật gì, vội nhổ ra bàn tay thì là mấy cái răng cửa, tay đầy máu tươi, bất giác vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, không nói được tiếng nào.

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói "Ta chính là Hoàng Dược Sư, Hắc Dược Sư đây, phải Toàn Chân người xem ta có đẹp không?"

Câu ấy Vừa nói ra, Doãn Chí Bình và Trình Dao Gia cố nhiên giật nảy mình, nhưng Lục Quán Anh cũng ón lạnh, nghĩ thầm "Mình đấu khẩu với gã tiểu đạo sĩ này mới rồi, đều bị tổ sư gia nghe thấy hết. Những lời mình nói với Táo vương gia, nếu người nghe thấy thì... thì... chỉ sợ ngay cả cha mình cũng ", không kìm được mồ hôi lạnh chảy khắp sống lưng.

Doãn Chí Bình tay ôm má, kêu lên "Người là bậc đại tôn sư trong võ lâm, sao lại hành sự ngang ngược như thế? Giang Nam lục quái là người hiệp nghĩa, người cậy cái gì mà ép họ? Nếu không phải sư phụ ta truyền tin thì già trẻ sâu nhà của họ há chẳng phải đều bị người giết cả rồi sao?". Hoàng Dược Sư tức giận nói "Thảo nào ta tìm khắp nơi không thấy, té ra là bọn súc sinh các người lăm chuyen". Doãn Chí Bình vừa quát vừa nhảy lên, nói "Người muốn giết cứ giết, ta không sợ người đâu". Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói "Người sau lưng chửi ta hay lắm nhỉ?". Doãn Chí Bình lúc ấy đã bất kể tính mạng, quát "Thì ta chửi giữa mặt người, người là đồ yêu tà ma đạo, người là quái vật!".

Hoàng Dược Sư từ khi thành danh đến nay, bất kể là nhân vật hắc đạo hay bạch đạo cũng có ai dám hơi mạo phạm trước mặt? Bị Doãn Chí Bình buông tuồng nhục mạ như thế, quả thật là việc mấy mươi năm nay y chưa từng gặp. Mình vừa dùng thủ đoạn tàn độc đối phó với Hầu Thông Hải như thế, y lại rõ ràng chính mắt nhìn thấy mà lại quát cường như thế, quả thật hoàn toàn bất ngờ, thấy gã tiểu đạo sĩ này cứng đầu lớn mật cũng giống tính nết mình lúc còn trẻ, bất giác nảy ý thương tiếc, sải chân lên một bước, lạnh lùng nói "Người có giỏi thì chửi câu nữa xem". Doãn Chí Bình quát lên "Ta không sợ người, còn muốn mắng người là đồ yêu tà ma đạo!"

Lục Quán Anh thầm kêu lên "Không xong, tiểu đạo sĩ phen này khó sống rồi", rồi quát "Súc sinh lớn mật, dám mạo phạm tổ sư gia của ta", rồi vung đao chém xuống vai y. Nhát đao này của y là hảo ý, nghĩ tổ sư gia bị y nhục mạ như thế, hạ thủ làm sao còn dung tình? Chỉ cần ra tay một cái thì mười Doãn Chí Bình cũng mất mạng tại đương trường, nếu mình chém y bị thương hoặc giả có thể làm tổ sư gia hả giận, tha mạng tiểu đạo sĩ này. Doãn Chí Bình nhảy lùi hai bước, trợn mắt tức giận quát "Ta hôm nay không muốn sống nữa, chỉ muốn chửi cho sướng miệng Lục Quán Anh có ý muốn chém y bị thương để cứu mạng y, lúc ấy vung đao chém

ngang, keng một tiếng, Trình Dao Gia vung kiếm đỡ gạt, quát lên "Ta cũng là môn hạ phái Toàn Chân, muốn giết thì cứ giết cả sư huynh muội ta luôn thể".

Việc này làm Doãn Chí Bình hoàn toàn bất ngờ, không kịp được kêu lên "Trình sư muội, giỏi lắm?", Hai người sóng vai cùng đứng, trừng mắt nhìn Hoàng Dược Sư. Tình thế tới nước này, Lục Quán Anh cũng không tiện động thủ nữa. Hoàng Dược Sư hô hô cười rộ, nói "Giỏi, có can đảm, có khí cốt. Hoàng lão tà tà vốn là tà ma ngoại đạo, tính ra chữ thế cũng không sai. Sư phụ các người còn là văn bối của ta, ta há lại đôi co với tiểu đạo sĩ người? Thôi đi đi". Đột nhiên vươn tay nắm ngực Doãn Chí Bình ném luôn ra cửa.

Doãn Chí Bình thân hình không tự chủ được bay ra ngoài cửa, vốn cho rằng phen này sẽ ngã không nhẹ nào ngờ hai chân vừa chạm đất lại đứng vững ngay, giống như Hoàng Dược Sư bễ y nhè nhẹ đặt xuống đất. Y ngẩn người hồi lâu, nghĩ thầm "Nguy hiểm thật!". Y cho dù có to gan hơn, lúc ấy cũng không dám bước vào chữ người nữa, sờ sờ chỗ sưng trên má, quay người bỏ đi.

*** vietkiem.com ***

Trình Dao Gia tra kiếm vào vỏ, cũng định ra cửa, Hoàng Dược Sư nói "Khoan đã", rồi đưa tay gõ lớp mặt nạ da người trên mặt xuống, hỏi "Người tình nguyện làm vợ y, có phải không?", rồi chỉ Lục Quán Anh một cái Trình Dao Gia giật nảy mình, lập tức chỉ sợ tái mặt, kế đó mặt mũi đỏ bừng, không biết làm sao.

Hoàng Dược Sư nói "Gã sư huynh tiểu đạo sĩ của người chữ hay lắm, nói ta là tà ma quái vật. Đạo chủ Đào Hoa Đông tà Hoàng Dược Sư, trên giang hồ ai không biết? Hoàng lão tà bình sinh hận nhất là nhân nghĩa lễ pháp, ghét nhất là tiết liệt thánh hiền, đó đều là những thứ lừa gạt bọn ngu phu ngu phụ, người đời hết đời này tới đời khác rơi vào đó vẫn còn ngu ngơ chưa biết, đúng là đáng thương mà cũng đáng cười? Hoàng Dược Sư ta không tin thứ lễ giáo ăn thịt người không nhả xương ấy thì người ta bảo ta là tà ma ngoại đạo, hừ! Ta là tà ma ngoại đạo nhưng so với bọn khốn khiếp luôn miệng nói nhân nghĩa đạo đức để hại người e còn thua một chút đấy". Trình Dao Gia không đáp, tim đột nhiên đập thành thịch, không biết y muốn đối phó với mình thế nào.

Chỉ nghe y nói tiếp "Người nói rõ với ta xem có đúng là muốn lấy đồ tôn ta không. Ta thích bọn trẻ có cốt khí tính nết hào sảng. Tiểu đạo sĩ mới rồi chửi vung ta sau lưng mà nếu không dám chửi giữa mặt ta, lại quỳ gối cầu xin thì người thấy ta giết hay không giết y? Hừ, người giữa lúc nguy hiểm thắng người đứng ra, lại dám giúp đỡ tiểu đạo sĩ, nhân phẩm không kém, rất xứng đáng với đồ tôn của ta, nói mau đi!". Trình Dao Gia trong lòng mười phần nguyện ý, nhưng chuyện này đối với cha mẹ ruột của mình cũng còn chưa nói được, há lại có thể nói rõ với một người vừa gặp mặt lần đầu, huống hồ Lục Quán Anh lại đứng ngay bên cạnh? Chỉ luống cuống tới mức mặt mũi đỏ bừng như một đóa hoa mai cười.

Hoàng Dược Sư thấy Lục Quán Anh cũng cúi đầu trong lòng đột nhiên nhớ tới con gái, thở dài một tiếng, nói "Nếu hai người các người tình nguyện thì ta sẽ tác thành cho chuyện hay này. Chuyện hôn nhân của con gái, ngay cả cha mẹ cũng không thể ép buộc được". Nghĩ tới hôm trước nếu mình vui vẻ ưng thuận chuyện hôn nhân của Quách Tĩnh và con gái thì con gái yêu chưa chắc đã gặp nạn chết thảm trên biển, trong lòng bực dọc, cao giọng nói "Quán Anh, đừng lằng nhằng với ta, rốt lại người có muốn cưới y thì làm vợ không?".

Lục Quán Anh giật nảy mình, vội nói "Tổ sư gia, tôn nhi chỉ sợ không xứng đáng với vị...". Hoàng Dược Sư quát "xứng đáng! Người là đồ tôn của ta, cho dù là công chúa nương nương cũng xứng đáng!" Lục Quán Anh thấy lối hành sự của tổ sư gia, biết là nếu không sảng khoái thì lập tức sẽ nếm mùi đau khổ, vội nói "Tôn nhi là tình nguyện muôn lần Hoàng Dược Sư cười khế một tiếng, nói "Tốt lắm! Cô nương, người thì sao?".

Trình Dao Gia nghe Lục Quán Anh nói thế, trong lòng đang cảm thấy ngọt ngào, chợt nghe Hoàng Dược Sư hỏi, cúi đầu xuống hồi lâu mới nói "Chuyện này còn phải được cha tôi làm chủ". Hoàng Dược Sư nói "Cái gì mà lệnh cha mẹ, lời mai mối, đều là rắm chó không ra gì ta cứ muốn làm chủ đây! Nếu cha người không phục thì bảo y tới tìm ta mà tỷ thí". Trình Dao Gia cười khế nói "Cha tôi chỉ biết viết chữ làm toán, không biết võ công". Hoàng Dược Sư sững sốt, nói "Tỷ thí làm toán viết chữ cũng được! Hừ, nói tới chuyện toán số thì thiên hạ có ai giỏi hơn ta chứ Nói mau, người có tình nguyện hay không?". Trình Dao Gia vẫn không đáp. Hoàng Dược Sư nói "Được, vậy là người không tình nguyện. Chuyện này cũng là do người. Chúng ta nói một câu là nhớ một câu Hoàng lão tà xưa nay không để người ta hối hận".

Trình Dao Gia nhìn trộm Lục Quán Anh một cái thấy y có vẻ rất lo lắng, nghĩ thầm "Cha rất thương ta, ta nhờ mẹ nói với cha, người cứ mời người tới cầu hôn nhất định ông sẽ ưng thuận, cần gì phải lo lắng như thế?"

Hoàng Dược Sư đứng thẳng lên quát "Quán Anh, đi theo ta tìm Giang Nam lục quái! Từ nay trở đi người mà nói chuyện với cô nương này một câu, ta sẽ cắt lười cả hai người các người".

Lục Quán Anh giật nảy mình, biết tổ sư gia nói là làm, chuyện này không phải đùa, vội bước tới trước mặt Trình Dao Gia, chấp tay một cái nói "Tiểu thư, Lục Quán Anh võ nghệ tầm thường, bất tài vô học, thân nơi thảo莽, vốn không thể với cao, hôm nay được gặp mặt tiểu thư, cũng là có duyên...". Trình Dao Gia hạ giọng nói "Công tử không cần quá khiêm tốn, ta... ta không phải...", rồi lập tức im bặt. Lục Quán Anh trong lòng chợt rung động, nghĩ nàng từng nghĩ ra ý gật đầu lắc đầu, bèn nói "Tiểu thư, nếu cô chê bỏ Lục mỗ, thì cứ lắc đầu". Nói câu ấy xong tim đập thình thình, hai mắt nhìn lên mái tóc của nàng, chỉ sợ cô gái thiên kiều bách mỹ này khẽ lắc đầu.

Qua hồi lâu, Trình Dao Gia từ đầu tới chân, ngay cả ngón tay cũng không động đậy. Lục Quán Anh cả mừng, nói "Nếu cô nương ưng thuận, thì xin gật đầu. Nào ngờ Trình Dao Gia vẫn đứng cứng đờ không động đậy. Lục Quán Anh cố nhiên sốt ruột, Hoàng Dược Sư lại không chịu nổi, nói "Đã không lắc đầu, lại không gật đầu, thì là thế nào?". Trình Dao Gia khẽ nói "Không lắc đầu thì... thì là gật đầu rồi", mấy tiếng ấy nói ra rất khẽ, cũng may Hoàng Dược Sư nội công thâm hậu, thính lực cực kỳ linh mãnh, mới nghe thấy được chứ nếu thiếu mất vài năm tu vi, thì cũng chỉ có thể nhìn thấy môi nàng như máy động mà không động mà thôi.

Hoàng Dược Sư hô hô cười rộ, nói "Vương Trùng Dương một đời hào khí xông mây lại thu được một đứa đồ tôn thẹn thẹn thò thò thế này, đúng là buồn cười. Được được hôm nay ta sẽ cho các người thành thân". Lục Quán Anh hai người đều giật nảy mình, nhìn Hoàng Dược Sư không nói nên lời, lại nghe y nói "Cô ngốc kia đâu? Ta muốn hỏi sư phụ của y thị là ai?". Ba người nhìn quanh, nhưng cô Ngốc không biết đã đi đâu.

Hoàng Dược Sư nói "Bây giờ không cần phải tìm y thị gấp. Quán Anh, người và Trình cô nương bái thiên địa thành thân ở đây luôn đi". Lục Quán Anh nói "Tổ sư gia người thương yêu tôn nhi, tôn nhi xin nát thân để báo đáp, chỉ là thành thân

ở đây thì tựa hồ quá gấp gáp Hoang Dược Sư quát "Người là môn nhân đảo Đào Hoa, chẳng lẽ cũng giữ theo lễ pháp thế tục? Nào nào nào, hai người lại đứng đây, nhìn ra ngoài lạy trời!".

Câu ấy nói ra tựa hồ có một sự oai nghiêm không cho phép người ta chống lại, Trình Dao Gia đến lúc ấy chỉ đành cùng Lục Quán Anh sóng vai cùng đứng, khom khom lạy rạp xuống. Hoang Dược Sư nói "Quay vào trong lạy đất ! . . . Lạy tổ sư gia của các người . . . Tốt tốt, hay lắm hay lắm? Vợ chồng hai người lạy nhau?".

Màn kịch ấy diễn ra dưới sự chỉ huy của Hoang Dược Sư, Hoang Dung và Quách Tĩnh trong mật thất đều nhìn thấy đều cảm thấy vừa mừng vừa sợ lại vừa buồn cười, chợt nghe Hoang Dược Sư nói "Hay lắm! Quán Anh, người đi tìm một đôi nến, đêm nay các người động phòng hoa chúc".

Lục Quán Anh ngẩn người kêu lên "Tổ sư gia...". Hoang Dược Sư nói "Cái gì, bái thiên địa rồi không động phòng à? Vợ chồng người đều là người học võ, chẳng lẽ động phòng phải nhất định phải có rèm thêu nệm gấm sao? Chỗ nhà tranh vách đất này không động phòng được phải không?".

Lục Quán Anh không dám nói gì, trong lòng ngổn ngang, vừa mừng vừa sợ, theo lời vào thôn mua một cặp nến hồng, mua thêm một ít rượu trắng thịt gà cùng Trình Dao Gia vào bếp nấu nướng, hầu hạ tổ sư gia ăn uống.

Sau đó Hoang Dược Sư không nói gì nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng nhớ tới con gái, ngấm ngấm đau xót. Hoang Dung thấy thần sắc của y, đoán là đang nhớ nhung mình, trong lòng không sao chịu nổi, mấy lần muốn mở cửa gọi, nhưng sợ cha nhìn thấy sẽ lập tức bắt mình trở về đảo Đào Hoa, cho dù y không giết thì Quách Tĩnh cũng phải mất mạng, nghĩ tới đó cánh tay đưa ra tới cửa lại rút lại. Lục Trình hai người nhìn trộm Hoang Dược Sư, lại nhìn nhau một cái mừng sợ xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng, không ai dám lên tiếng. Âu Dương Khắc trong đồng củi đều nghe thấy cả tuy bụng đói không sao chịu nổi nhưng cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Sắc trời tối dần, Trình Dao Gia tim càng lúc càng đập mạnh, chỉ nghe Hoang Dược Sư nói một mình sao cô nương ngọc này còn chưa về? Hừ, bọn gian tặc kia chắc không dám động thủ với y thì đâu. Rồi quay qua nhìn Lục Quán Anh nói "Tối nay động phòng hoa chúc, còn không thắp nến lên à?". Lục Quán Anh ứng tiếng "Dạ!", rồi lấy hỏa tập đánh lửa châm vào ngọn nến, dưới ánh nến thấy Trình đại

tiểu thư tóc óng như mây, da trắng như tuyết, vẻ mặt vừa mừng rỡ vừa thẹn thò, quả thật khó tả khó nói, ngoài Cửa tiếng trùng rền rĩ, gió lồng trúc xanh, quả thật không biết là thật hay mộng Hoàng Dược Sư lấy một chiếc ghế dài đặt ngoài cửa nằm ngang lên, không bao lâu cất tiếng ngáy khê, đã ngủ rất say. Lục Trình hai người vẫn bất động, qua hồi lâu nén đỏ cháy hết, ánh lửa tắt ngấm, trên sảnh chỉ còn một màu tối đen. Lục Trình hai người hạ giọng nói với nhau mấy câu. Hoàng Dung lắng tai nhưng không nghe thấy gì, chợt thấy thân hình Quách Tĩnh run lên, hơi thở gấp rút, tựa hồ khí huyết đi vào chỗ tắc nghẽn, vội tập trung tinh thần vận khí giúp y.

Đến khi hơi thở y trở lại bình thường, nàng lại qua lỗ hổng nhìn ra ngoài, chỉ thấy trăng sáng chênh chếch soi vào cửa sổ, Lục Trình hai người đã sóng vai ngồi kề nhau trên một chiếc ghế gỗ, đại nghe Trình Dao Gia hạ giọng nói "Người biết hôm nay là ngày gì không Lục Quán Anh nói "Là ngày đại hỷ của chúng ta". Trình Dao Gia nói "Chuyện đó cần gì phải nói? Hôm nay là ngày mừng hai tháng bảy, là sinh nhật của di Ba ta". Lục Quán Anh cười khê nói "à, nhất định thân thích của cô rất đông, có đúng không? Làm cô phải vất vả nhớ sinh nhật của bấy nhiêu người". Hoàng Dung nghĩ thầm "Nhà phu nhân của người là một đại tộc ở huyện Bảo ứng, cô di chú bác của cô ta từng người từng người làm sinh nhật thì cũng đủ cho Lục đại trại chủ ở Thái Hồ người một phò . Đột nhiên nghĩ thầm "Hôm nay là mừng hai tháng bảy, Tĩnh ca ca phải đến mừng bảy mới khởi hỷ. Ngày mười lăm tháng bảy Cái bang đại hội ở thành Nhạc Dương, sự tình đã rất gấp rút rồi".

Chợt nghe ngoài cửa có một tiếng hú dài, kế đó là tiếng hô hô cười lớn, âm thanh rung động cả mái nhà, chính là giọng Chu Bá Thông, chỉ nghe y kêu "Lão Độc vật, người từ Lâm An đuổi tới Gia Hưng, lại từ Gia Hưng đuổi về Lâm An, trong một ngày một đêm thủy chung vẫn đuổi không kịp Lão Ngoan đồng. Chuyện thắng bại giữa chúng ta đã quyết còn tỷ thí gì nữa?". Hoàng Dung giật nảy mình "Từ Lâm An tới Gia Hưng khứ hồi hơn năm trăm dặm, hai người này cước trình nhanh thật!". Lại nghe giọng Âu Dương Phong quát "Người chạy tới chân trời ta cũng đuổi người tới chân trời". Chu Bá Thông cười nói "Hai chúng ta không ăn không ngủ, không ỉa không đái xem ai nhịn được lâu hơn, người có dám không?". Âu Dương Phong nói "Có gì không dám? Để xem ai mệt mỏi mà chết trước Chu Bá Thông nói "Lão Độc vật, tỷ thí chuyện nhịn đái nhịn ỉa thì nhất định người không

hơn được ta đâu!". Hai người vừa dứt lời nhất tề cất tiếng cười rộ, tiếng cười vang xa hơn mười trượng.

Lục Quán Anh và Trình Dao Gia không biết hai người này là nhân vật loại nào, nửa đêm nghe họ chột tới chột lui, không kìm được nhìn nhau hoảng sợ, nắm tay nhau cùng ra cửa nhìn. Hoàng Dung nghĩ thầm "Hai người này tỷ thí cước lực nhất định cha sẽ đuổi theo nhìn cho rõ". Quả nhiên nghe Lục Quán Anh ngạc nhiên nói "Ồ, tổ sư gia đâu rồi?". Lại nghe Trình Dao Gia nói "Người nhìn ba bóng người bên kia xem, người cuối cùng rất giống tổ sư gia người". Lục Quán Anh nói "Đúng rồi, a, sao trong chớp mắt mà họ đã đi xa như thế Hai vị kia không biết là cao nhân phương nào, đáng tiếc là chưa từng gặp". Hoàng Dung nghĩ thầm "Lão Ngoan đồng cũng còn thôi, chứ lão Lão Độc vật mà gặp thì không có chỗ nào hay đâu".

Lục Trình thấy Hoàng Dược Sư đã đi, chỉ cho rằng trong quán chỉ còn có hai người, trong lòng không còn sợ hãi gì nữa, Lục Quán Anh đưa tay ôm lưng vợ mới cưới, hạ giọng nói "Muội tử, cô tên gì?". Trình Dao Gia cười nói "Ta không nói, người đoán đi". Lục Quán Anh cười nói "Không phải là mèo con thì là chó con". Trình Dao Gia cười nói "Đều không phải: là cọp cái". Lục Quán Anh cười nói "À, thế thì không bắt không được Trình Dao Gia giăng ra nháy qua bàn. Lục Quán Anh cười đuổi tới. Một người chạy một người đuổi, hai người hì hì hô hô chạy vòng trong sảnh.

Dưới ánh sao mờ mờ, Hoàng Dung nhìn vào gương không thấy rõ bóng hai người, chỉ cười khẽ lắng nghe, chột Quách Tĩnh ghé vào tai nàng khẽ hỏi "Cô nói y bắt được Trình đại tiểu thư không?" Hoàng Dung cười nói "Nhất định là bắt được Quách Tĩnh nói "Bắt được rồi sẽ làm gì nữa?". Hoàng Dung nóng bừng mặt, khó lòng trả lời, lại nghe Lục Quán Anh đã túm được Trình Dao Gia, hai người ôm nhau ngồi xuống ghế, hạ giọng cười nói.

Hoàng Dung tay phải đè lên bàn tay trái Quách Tĩnh, nhưng cảm thấy bàn tay y càng lúc càng nóng, thân hình lắc lư nghiêng ngả cũng càng lúc càng mau, bất giác hoảng sợ, vội hỏi "Tĩnh ca ca, sao thế?". Quách Tĩnh sau khi bị trọng thương, định lực giảm hẳn, lúc tu tập Cửu âm chân kinh đại pháp lại không ngừng bị tâm ma xâm nhiễu, lúc ấy nghe hai người Lục Trình cười nói âu yếm, bên cạnh lại có một thiếu nữ xinh đẹp như hoa mà mình vô cùng thương yêu, dần dần không kìm được nữa, chỉ thấy lửa tình toàn thân như sôi lên, xoay người qua đưa tay phải ôm lấy vai nàng.

Chỉ nghe y thở rất gấp bàn tay nóng như lửa, Hoàng Dung ngấm ngấm hoảng sợ, vội nói "Tĩnh ca ca, cẩn thận, mau mau định tâm trầm khí". Quách Tĩnh trong lòng rung động, nói mau "Ta không xong rồi, Dung nhi, ta... ta...". Nói xong định đứng lên. Hoàng Dung hoảng sợ, nói "Ngàn muôn lần không được cử động!". Quách Tĩnh cố gắng ngồi xuống, thở hút vài hơi, trong lòng vô cùng khó chịu, trước ngực như muốn vỡ tung, nằn nì "Dung nhi, cô cứu ta với, lại muốn thẳng lưng đứng dậy. Hoàng Dung quát "Ngồi xuống? Người mà động đây nữa thì ta sẽ điểm huyết người đấy, Quách Tĩnh nói "Đúng, cô điểm huyết mau đi, ta không kìm chế được mình nữa rồi".

Hoàng Dung biết nếu huyết đạo của y bị phong bế, khí huyết bên trong sẽ đình trệ, công phu luyện tập mấy hôm nay không khỏi vứt bỏ hết, lại phải bắt đầu từ đầu nhưng nhìn thấy tình hình cấp bách, chỉ cần y chồm dậy một cái thì lập tức sẽ nguy tới tính mạng, bèn nghiêng răng cánh tay trái xoay lại dùng Lan hoa phát huyết thủ phát vào huyết Chương môn dưới xương sườn thứ mười một bên hông trái y. Ngón tay vừa chạm vào huyết đạo của y, nào ngờ nội công của Quách Tĩnh đã khá tinh thâm, trên thân bị ngoại lực đánh tới, cơ thịt lập tức co rút, bất giác trượt khỏi ngón tay nàng, Hoàng Dung phát liên hai lần đều không trúng được, định phát lần thứ ba thì đột nhiên cổ tay trái bị nắm chặt, đã bị y vươn tay chụp lấy.

Lúc ấy trời đã hơi sáng, Hoàng Dung thấy hai mắt y đỏ ngầu như tóe lửa, trong lòng càng hoảng sợ, chỉ thấy y nắm chặt cổ tay mình, miệng lắp ba lắp bắp, thần trí như đã thất thường, lúc nguy cấp xoay ngang khuỷu tay đánh ra, thúc mạnh vào đầu vai y. Gai nhọn trên nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp đâm vào da thịt, Quách Tĩnh đau buốt một trận sững người ra, chợt nghe gào trong thôn đua nhau gáy vang, trong óc như có tia chớp lóe lên, lập tức cảm thấy thanh thần, từ từ buông cổ tay Hoàng Dung ra, vô cùng xấu hổ.

Hoàng Dung thấy trán y toát mồ hôi hột, sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ mệt mỏi nhưng rõ ràng đã qua cơn nguy hiểm rồi, vui mừng nói "Tĩnh ca ca, chúng ta đã qua được hai ngày hai đêm rồi". Chát một tiếng, Quách Tĩnh đưa tay tát vào mặt mình một cái, nói "Nguy hiểm thật!", định đưa tay đánh cái nữa, Hoàng Dung cười khế ngăn lại, nói "Chuyện đó cũng không đáng gì, Lão Ngoan đồng công phu thế nào mà lúc nghe tiếng tiêu của cha ta cũng kìm lòng không được, hướng chỉ người đang bị trọng thương".

*** vietkiem.com ***

Lúc ấy Quách Tĩnh vừa trải qua một cuộc đấu tranh giữa vật dục và lý trí, hai người sau lúc nguy cấp đều quên hạ giọng nói khẽ. Lục Quán Anh và Trình Dao Gia đang sóng lòng xôn xao, ý loạn tình mê, tự nhiên không biết, nhưng Âu Dương Khắc ở phòng trong thính lực mẫn nhuệ, lại nghe rõ giọng nói của Hoàng Dung, bất giác vừa sợ vừa mừng, ngưng thần lắng nghe, giọng nói lại tắt. Ý hai chân bị gãy, không sao đi lại, lúc ấy lấy tay thay chân, nhúc nhích thân hình bò tới.

Lục Quán Anh và vợ mới cưới sóng vai ngồi trên ghế, tay trái ôm vai nàng, chợt nghe trong đồng củi có tiếng loạt soạt, quay nhìn thấy một người chống hai tay dưới đất từ phòng trong bò ra, bất giác giật nảy mình, vội đứng phắt dậy tuốt đao cầm ra tay. Âu Dương Khắc vốn bị thương nặng, lại nhìn đối lâu, càng thêm yếu ớt chợt thấy ánh đao lóe mắt, đột nhiên choáng váng ngã lăn ra đất. Lục Quán Anh thấy y mặt có vẻ đau ốm, vội bước tới đỡ y ngồi lên ghế dựa lưng vào bàn, Trình Dao Gia hoảng sợ a một tiếng, nhận ra y là kẻ xấu xạ từng bắt mình ở huyện Bảo ứng.

Lục Quán Anh thấy thần sắc của nàng kinh hoảng, an ủi "Đừng sợ, người này bị gãy hai chân rồi". Trình Dao Gia nói "Y là người xấu, ta nhận ra y". Lục Quán Anh nói "A?". Âu Dương Khắc từ từ tỉnh lại, kêu lên "Cho ta bát cơm, ta đói quá!". Trình Dao Gia thấy y hai mắt thụt sâu vào, ánh mắt vô thần khác hẳn thần thái nghênh ngang trở tráo lúc hạ hiệp mình hôm trước, nàng vốn hay mềm lòng, lại thêm vừa lấy chồng, trong lòng vô cùng vui mừng, vì vậy vào bếp múc cơm cho y.

Âu Dương Khắc ăn một bát cơm, lại đòi bát nữa, ăn xong hai bát cơm đầy, tinh lực tăng lên rất nhiều, nhìn thấy Trình đại tiểu thư lại nổi tà tâm, y rút lại vẫn lo cho Hoàng Dung, hỏi "Hoàng cô nương đâu?". Lục Quán Anh nói "Hoàng cô nương nào?". Âu Dương Khắc nói "Con gái đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư". Lục Quán Anh nói "Người quen Hoàng sư cô của ta à? Nghe nói cô cô đã không còn sống trên đời". Âu Dương Khắc cười nói "Người muốn lừa ta à? Rõ ràng ta vừa nghe thấy giọng của nàng", tay trái đề lên bàn một cái lật người lại, hai tay chống xuống đất, bò khắp trong ngoài tìm suốt một lượt, nhớ lại mới rồi giọng nói của Hoàng Dung từ phía đông vang tới, nhưng phía đông là tường không có cửa nẻo, nghĩ ngợi hồi lâu, đoán trong chạn bát ắt có sự rắc rối. Lúc ấy kéo bàn tới trước

chạm bát, lật người lên ngồi trên bàn, mở cửa chạm ra, cứ nghĩ bên trong ắt có một cánh cửa, nào ngờ chỉ thấy bụi bặm phủ đầy, bắn thủ không sao chịu nổi, trong lòng rất thất vọng, ngừng thần nhìn kỹ thấy cánh cửa cạnh chiếc bát sắt hé ra ngoài, lộ ra căn phòng nhỏ mà Quách Hoàng hai người đang ngồi trong.

Y thấy Hoàng Dung vô cùng mừng rỡ, nhưng thấy Quách Tĩnh bên cạnh lại vừa sợ vừa ghen, ngăn người hồi lâu rồi hỏi "Muội tử, cô luyện công trong đó à?". Hoàng Dung nhìn qua lỗ hổng thấy y đòi chiếc bàn tới gần chạm bếp, đoán nhất định bị y thấy rõ hành tung, lập tức nghĩ tới cách giết y, thấy cánh cửa bí mật di động, khẽ nói vào tai Quách Tĩnh "Ta dẫn dụ y tới gần, ngươi dùng một chiêu Hàng long chuông giết y cho xong". Quách Tĩnh nói "Ta không phát chuông được". Hoàng Dung đang định nói nữa đã thấy Âu Dương Khắc xuất hiện, nghĩ thầm "Làm sao bịa đặt lừa gạt người này cho y tránh xa ra trong năm ngày năm đêm nữa?".

Âu Dương Khắc lúc đầu rất sợ Quách Tĩnh, nhưng thấy y sắc mặt tiêu tụy, nhỏ lại chú từng nói đã dùng Cáp mô công đánh chết y trong hoàng cung, vốn vẫn chưa chết, nhưng ắt bị thương rất nặng. Y thấy đáng về hai người đã đoán được bảy tám phần, có ý muốn thử lần nữa bèn nói "Muội tử ra đây đi, núp trong đó ngọt ngọt lẩm lẩm nói xong đưa tay nắm tay áo Hoàng Dung.

Hoàng Dung nhắc trúc bồng lên, một chiêu Bồng đá cầu đầu gõ xuống đầu y, ra tay tàn độc, đúng là chiêu số kỳ diệu trong Đả cầu bồng pháp. Tiếng bồng rít gió, thế tới mãnh liệt, Âu Dương Khắc vội né qua trái, ngọn trúc bồng đã biến chiêu quét ngang ra. Âu Dương Khắc giật nảy mình, nhào người một cái lộn qua chiếc bàn rơi xuống đất. Hoàng Dung nếu có thể truy kích, ra chiêu Phản lục cầu điện thì có thể đánh trúng chỗ yếu hại của y, nhưng nàng ngồi xếp bằng, không di động được, trong lòng lập tức kêu thầm "Đáng tiếc!".

Âu Dương Khắc vừa rơi xuống lập tức hai tay chống đất lại lật lên ngồi trên bàn, triển khai Cầm nã thủ pháp móc đập khóa đánh, đánh nhau với Hoàng Dung bên trong mật thất. Đả cầu bồng pháp của Hoàng Dung tuy ảo diệu nhưng thân hình không thể di động, lại phải chiếu cố cho Quách Tĩnh vận công, lúc xuất chiêu không dám dùng lực, võ công của Âu Dương Khắc lại cao hơn nàng nhiều, chỉ qua hơn mười chiêu đã luống cuống, vô cùng nguy hiểm. Vợ chồng Lục Quán Anh tuốt đao rút kiếm xông vào giúp công. Âu Dương Khắc buông tiếng cười dài, vung chuông đập mạnh vào mặt Quách Tĩnh.

Lúc ấy Quách Tĩnh hoàn toàn không có sức kháng cự nhìn thấy chiêu số của đối phương chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết. Hoàng Dung cả kinh, vung bồng chặn lại. Âu Dương Khắc tay chuồng lật lại, đã chụp đầu ngọn trúc bồng kéo mạnh ra ngoài. Hoàng Dung đâu có sức mạnh bằng y, thân hình nghiêng đi một cái, chỉ sợ tay chuồng rời khỏi chuồng trái của Quách Tĩnh, đành buông tay bỏ bồng, mò tay vào bọc một cái, một nắm cương châm phóng ra. Hai người cách nhau bất quá chỉ có vài thước Âu Dương Khắc vừa thấy ánh sáng lóe lên, cương châm đã phóng tới trước mặt, vội uốn lưng dùng lực, ngửa người trên mặt bàn tránh qua loạt cương châm. Lục Quán Anh thấy thân hình y đúng là miếng thịt trên thớt, liền nhấc đao lên quá đầu chém mạnh xuống giữa cổ y. Âu Dương Khắc lẩn qua bên trái tránh khỏi, quát một tiếng, cương đao của Lục Quán Anh chém vào bàn, chỉ nghe soạt soạt mấy tiếng, cương châm bắn tới, đột nhiên trên lưng tê rần, chân khí trên nửa người lập tức ngưng trệ, định lách qua một bên thì tay trái đã bị Âu Dương Khắc từ phía sau chụp cứng.

Trình Dao Gia cả kinh xông tới cứu. Âu Dương Khắc cười nói "Hay lắm", rồi chụp thẳng vào trước ngực nàng, ra tay rất mau lẹ, đã chụp trúng vật áo trước ngực nàng. Trình Dao Gia vội thu kiếm chém vào cổ tay y đồng thời nhảy ra phía sau, chỉ nghe soạt một tiếng, vật áo đã bị y xé toạc một mảng. Nàng hoảng sợ suýt nữa đánh rơi cả trường kiếm, trên mặt không còn chút huyết sắc, làm sao dám xông vào nữa?

Âu Dương Khắc ngồi trên mép bàn, quay đầu nhìn thấy cửa mật thất đã đóng lại, đối với mối nguy hiểm của mớ cương châm mới rời trong lòng cũng lo sợ, nghĩ thầm "Con nhãi này quả thật không dễ đánh. á chà, có cách rồi, để mình cứ đùa giỡn Trình đại tiểu thư một phen cho thảnh thơi tiểu tử họ Quách và con nhãi lòng dạ rồi bời không kìm chế được, vút hết công phu, lúc ấy há không ngoan ngoãn nghe lệnh ta sắp xếp sao?" Nghĩ tới đó cả mừng, kể nghĩ "Con tiểu nha đầu họ Hoàng là nhân vật như tiên, mình muốn y thị cam tâm tình nguyện theo mình suốt đời, nếu dùng sức mạnh cưỡng ép thì rốt lại cũng không thú vị gì. Kế này thật kỳ diệu, kỳ diệu không thể nói xiết". Lúc ấy nói với Trình Dao Gia "Ô, Trình đại tiểu thư, cô muốn y chết hay muốn y sống?".

Trình Dao Gia thấy chồng rơi vào tay địch nhân, không thể động đậy gì được, vội nói "Y với người không oán không thù, xin người thả y ra đi thôi. Mới rồi người đối gần chết, không phải là ta lấy cơm cho người ăn sao?". Âu Dương Khắc

cười nói "Hai bát cơm làm sao đổi được một mạng người? Ha ha, không ngờ phải Toàn Chân người cũng có ngày phải cầu xin người ta". Trình Dao Gia nói "Y... y là đệ tử môn hạ đảo chủ đảo Đào Hoa, người đừng đả thương y". Âu Dương Khắc cười nói "Ai bảo y cầm dao chém ta? Nếu ta không tránh nhanh thì cái đầu toác như quả dưa lại có thể mọc ra nữa sao? Cô không cần đem đảo Đào Hoa ra dọa ta, Hoàng Dược Sư là nhạc phụ của ta". Trình Dao Gia cũng không biết y nói thật hay giả, vội nói "Vậy y là văn bối của người, người thả y ra, để y xin lỗi người được không?". Âu Dương Khắc cười nói "Hô hô, trên đời làm gì có chuyện dễ như thế? Người muốn ta thả y cũng không phải không được nhưng phải ưng thuận với ta một việc".

Trình Dao Gia thấy trên mặt y đầy vẻ dâm tà đã đoán biết y không có ý tốt, lúc ấy cúi đầu không nói gì. Âu Dương Khắc nói "Nhìn đây", rồi giơ chuồng lên, chát một tiếng đánh xuống mép bàn, chỗ gãy đứt lìa phẳng như dao chém. Trình Dao Gia bất giác hoảng sợ nghĩ thầm "Cho dù là sư phụ mình cũng chưa chắc có được công phu thế này". Nên biết Âu Dương Khắc từ nhỏ đã được chú đích thân truyền thụ, công phu rõ ràng tinh thuần hơn Tôn Bất Nhị tới trung niên mới bắt đầu học võ, y thấy Trình Dao Gia có vẻ rất sợ hãi, trong lòng vô cùng đắc ý, nói "Ta bảo người làm gì thì cứ làm theo, nếu không nghe lời, ta sẽ đập vào đầu y một cái", nói xong đưa tay như nhú. Trình Dao Gia rung mình, hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Âu Dương Khắc nói "Người có nghe lời ta không?" Trình Dao Gia miễn cưỡng gật gật đầu. Âu Dương Khắc cười nói "Được rồi, như thế mới ngoan ngoãn. Người ra ngoài đóng cửa lại". Trình Dao Gia do dự không động dậy. Âu Dương Khắc tức giận nói "Người không nghe lời ta à?". Trình Dao Gia trong lòng run sợ đành ra đóng cửa. Âu Dương Khắc cười nói "Đêm qua hai người thành thân, ta bên kia vách nghe thấy rất rõ. Động phòng hoa chúc lại không cởi quần áo, trên đời không có loại vợ chồng nào như thế. Ngay cả tân nương nhà người cũng không biết làm, ta sẽ dạy người. Người cởi hết quần áo trên người ra, chỉ còn để lại nửa mảnh vải, ta sẽ lập tức cho chồng người chết ngay, người sẽ trở thành tiểu quả phụ phong lưu đấy!".

Lục Quán Anh không thể động dậy nhưng nghe thấy rất rõ ràng, chỉ tức giận trợn mắt cơ hồ muốn rách khố, có ý muốn bảo vợ đừng kể gì tới mình, mau mau bỏ chạy, nhưng khổ nỗi không thể nói ra lời.

Lúc Âu Dương Khắc chụp Lục Quán Anh, Hoàng Dung đã đóng kín cửa mặt thất, cầm chuỷ thủ chờ y xông vào lần thứ hai sẽ động thủ, nghe y bảo Trình Dao Gia cởi áo bất giác vừa tức giận vừa buồn cười. Nàng tính nết trẻ con, tuy ghét Âu Dương Khắc vô sỉ nhưng không kìm được, cũng muốn nhìn xem Trình đại tiểu thư rụt rụt rè rè rốt lại có chịu cởi áo không.

Âu Dương Khắc cười nói "Cởi áo quần thì có gì quan trọng? Lúc người lọt lòng mẹ cũng có mặc quần áo đâu? Người muốn giữ thể diện hay muốn y chết?"

Trình Dao Gia trầm ngâm hồi lâu, thê thảm nói "Người giết y đi thôi!". Âu Dương Khắc dù sao cũng không ngờ nàng lại nói thế, đang thoáng sững sốt thì thấy nàng cầm ngang trường kiếm đưa lên cổ, vội vươn tay phóng ra một ngọn Thấu cốt đinh, keng một tiếng đánh rơi trường kiếm của nàng xuống đất.

Trình Dao Gia cúi xuống nhặt kiếm, chợt nghe có người đập cửa kêu lên "Chủ quán, chủ quán!", lại là giọng con gái. Nàng trong lòng cả mừng "Có người tới, cục diện có thể thay đổi vội cúi xuống nhặt trường kiếm, lập tức ra mở tung cửa lớn. Chỉ thấy một thiếu nữ trẻ tuổi mặc tang phục đứng giữa cửa, đầu bịt khăn trắng, trên lưng đeo đao, hình dung tiêu tụy nhưng vẫn không che được sắc đẹp rạng rỡ. Trình Dao Gia bất kể nàng là nhân vật thế nào vẫn là trong cảnh nguy hiểm lại có cứu tinh tới, vội nói "Mời cô nương vào".

Cô gái kia thấy nàng y phục hoa lệ, dung mạo xinh đẹp, tay cầm trường kiếm, hoàn toàn không ngờ người ra mở cửa ở chỗ quán nhỏ thôn hoang này lại là một nhân vật như thế, bất giác sững sốt, nói "Có hai cỗ quan tài ở ngoài, đưa vào được không?"

Trình Dao Gia chỉ mong nàng vào, đừng nói hai cỗ quan tài cho dù là một trăm cỗ, một ngàn cỗ cũng còn mong mà không được, vội nói "Tốt lắm, tốt lắm?". Thiếu nữ kia càng cảm thấy kỳ quái nghĩ thầm "Quan tài vào nhà tại sao lại tốt lắm rồi quay ra ngoài vậy tay, tám người phu khiêng hai cỗ quan tài sơn đen bước vào sảnh.

Thiếu nữ kia quay lại, vừa nhìn thấy Âu Dương Khắc giật nảy mình soạt một tiếng rút thanh yêu đao ra khỏi vỏ. Âu Dương Khắc hô hô cười rộ, kêu lên "Trên trời đã định chúng ta có duyên, đúng là có trốn cũng không thoát. Diễm phúc đưa tới tận cửa, không hưởng thì có tội với trời". Thiếu nữ ấy chính là Mục Niệm Từ từng bị y bắt.

Nàng quyết định chia tay với Dương Khang ở huyện Bảo ứng, đau lòng cắt tóc, muôn ý nghĩ đều như tro nguội, nghĩ trên đời còn một việc chưa làm xong, lúc ấy trở lên Trung đô nhận lại linh cữu vợ chồng Dương Thiết Tâm đang gởi ở chùa, hộ tống về nam, muốn về an táng ở chỗ ở cũ của nghĩa phụ nghĩa mẫu tại thôn Ngưu Gia phủ Lâm An rồi sẽ xuất gia làm ni cô. Lúc ấy Mông Cổ phát đại binh tấn công, Trung đô bị bao vây, giữa lúc binh lửa mà một cô gái mang theo hai cỗ quan tài về nhà, trên đường gian khổ không sao nói xiết, trải qua muôn cay đắng mới đưa được linh cữu về tới nơi. Nàng trước nay chưa từng tới thôn Ngưu Gia, thấy nhà cửa trong thôn đều đột nát, duy có tửu điểm của cô Ngốc này bèn vào hỏi thăm, nào ngờ gặp phải Âu Dương Khắc.

Nàng không biết cô gái xinh đẹp mặc áo gấm trước mặt cũng bị tên ma đầu này hà hiếp, hôm ấy lúc Trình Dao Gia bị bắt thì Mục Niệm Từ đã bị Âu Dương Khắc nhốt vào trong quan tài, hai người chưa từng gặp nhau, còn cho rằng Trình Dao Gia là tỳ thiếp của y, lúc ấy chém như nàng một đao, cướp của định chạy ra, chỉ nghe tiếng áo phát gió, một bóng người vượt qua đỉnh đầu vọt ra.

Mục Niệm Từ giờ đao đâm lên, Âu Dương Khắc thân hình đang trên không, ngón cái và ngón trỏ tay phải đã nắm lấy sống đao, tay phải nắm chặt cổ tay nàng. Mục Niệm Từ đao rời khỏi tay, thân hình vọt lên không, hai người đồng thời rơi xuống một cỗ quan tài vừa khiêng tới cửa. Bốn người phu đồng thanh kêu lên "ái chà!". Cỗ quan tài rơi xuống đất, đè lên tám cái chân của bốn người phu làm năm sáu cái bị thương. Âu Dương Khắc tay trái ôm Mục Niệm Từ vào lòng, tay phải dùng sống đao đập túi bụi. Bốn người phu hoảng sợ kêu la inh ỏi, bò qua cỗ quan tài chạy mau ra ngoài, bốn người còn lại cũng vút quan tài xuống, không dám đòi tiền công nữa, nhao nhao bỏ chạy.

Lục Quán Anh thân hình rời khỏi tay địch nhân, lập tức ngã quỵ xuống. Trình Dao Gia bước tới đỡ y lên, nàng rất mờ mịt trước tình thế hiện tại, đang nghĩ cách thoát thân, Âu Dương Khắc tay trái ấn xuống quan tài một cái, tay phải ôm Mục Niệm Từ vọt lên mép bàn, thuận tay chụp lại lại nắm được khuỷu tay phải Trình Dao Gia. Y điểm vào huyệt đạo của hai nữ lang, ngồi trên mép bàn, tay trái ôm, tay phải vuốt, hô hô cười rộ, kêu lên "Hoàng muội tử, cô cũng ra đây thôi".

Đang lúc dắc ý, ở cửa có bóng người chớp lên, một công tử thiếu niên tiến vào, chính là Dương Khang.

*** vietkiem.com ***

Y và bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, Bành Liên Hồ bò dưới háng Hoàng Dược Sư ra, chạy ra khỏi thôn Ngưu Gia. Mọi người bị một phen đại sỉ nhục này, đều cúi đầu im lặng bước đi. Dương Khang nghĩ muốn trả thù không nhờ Âu Dương Phong ra tay không được, nhưng y vào hoàng cung lấy sách chưa về, lúc ấy bèn nói với Hoàn Nhan Hồng Liệt, một mình trở lại chờ ở khu ừng ngoài thôn. Đêm ấy Chu Bá Thông, Âu Dương Phong, Hoàng Dược Sư ba người thoát tới thoát lui, thân pháp mau lẹ, với công phu của Dương Khang thì giữa ban đêm làm sao nhìn rõ? Đến sáng sớm hôm sau lại thấy Mục Niệm Từ đưa quan tài vào thôn. Y đột nhiên động tâm, rón rén theo sau, thấy nàng vào quán, đám phu khiêng quan tài lại chạy mau ra, cảm thấy ngạc nhiên, nhìn vào khe cửa thấy Hoàng Dược Sư đã không có ở đó, Mục Niệm Từ lại bị Âu Dương Khắc ôm vào lòng, đang định giở trò khinh bạc.

Âu Dương Khắc thấy y bước vào, kêu lên "Tiểu vương gia, người về rồi!". Dương Khang gật gật đầu. Âu Dương Khắc thấy nét mặt y có vẻ khác lạ, lên tiếng an ủi "Năm xưa Hàn Tín cũng từng bị cái nhục chui qua dưới khố, đại trượng phu biết co biết duỗi, chuyện đó không đáng gì. Để chú ta về sẽ giúp người hả giận". Dương Khang gật gật đầu, mắt nhìn chằm chằm vào Mục Niệm Từ. Âu Dương Khắc cười nói "Tiểu vương gia, hai mỹ nhân này của ta đúng là đẹp chứ". Dương Khang lại gật gật đầu. Hôm ấy Mục Niệm Từ và Dương Khang tỷ võ ở Trung đô, Âu Dương Khắc còn chưa tới, nên không biết giữa hai người có một đoạn duyên nguyên.

Dương Khang lúc đầu không để ý tới Mục Niệm Từ, về sau thấy nàng đối với mình một mảnh tình sâu không khỏi cảm động, bèn hẹn chuyện hôn nhân, lúc ấy thấy Âu Dương Khắc ôm nàng vào lòng, trong lòng rất căm hận nhưng ngoài mặt không hề động thanh sắc.

Âu Dương Khắc cười nói "Đêm qua ở đây có người thành thân, trong bếp có rượu và gà, tiểu vương gia, phiền người vào trong mang ra, chúng ta cùng uống vài chén. Ta bảo hai người đẹp này cời hết quần áo nhảy múa cho người uống rượu". Dương Khang cười nói "Vậy thì hay lắm".

Mục Niệm Từ đột nhiên nhìn thấy Dương Khang, mừng sợ xen lẫn, nhưng thấy y hoàn toàn không nhìn ngó gì tới mình đã vô cùng tức giận, lại thấy y dáng vẻ khinh bạc, muốn cùng Âu Dương Khắc hành hạ làm nhục mình, trong lòng càng thêm thêm lương, quyết ý chỉ cần tay chân được tự do sẽ lập tức tự sát trước mặt gã bạc tình, cũng được giải thoát, từ nay không biết tới nỗi sầu khổ trên đời nữa.

Chỉ thấy y quay vào bếp mang rượu thịt ra, cùng ngồi ăn uống với Âu Dương Khắc. Âu Dương Khắc rót hai chén rượu, kê lên miệng hai người Mục Trình, cười nói "Uống rượu trước để giúp hứng mà ca múa". Hai cô gái tức giận cơ hồ ngất đi, nhưng khổ nỗi huyết đạo bị điểm, nhìn thấy chén rượu kê trên môi nhưng không sao quay đầu đi được, đều bị y đổ cho mỗi người nửa chén.

Dương Khang nói "Âu Dương tiên sinh, công phu của người ta rất khâm phục, xin kính người một chén trước rồi sẽ xem ca múa". Âu Dương Khắc đón chén rượu trên tay Dương Khang uống một hơi cạn sạch, đưa tay giải khai huyết đạo cho hai cô gái, hai tay lại đề lên yếu huyệt trên lưng họ, cười nói "Ngoan ngoan, nghe ta sai bảo thì không những không nếm mùi đau khổ mà còn rất vui vẻ". Rồi nhìn Dương Khang nói "Tiểu vương gia, người thích cô nào thì cứ tùy ý chọn trước!". Dương Khang cười khế nói "Chuyện đó thì xin cảm ơn".

Mục Niệm Từ chỉ hai chiếc quan tài ở cửa hung dữ quát "Dương Khang, người xem linh cữu của ai kia?".

Dương Khang quay đầu nhìn, thấy trên một chiếc quan tài có một hàng chữ viết bằng sơn đỏ "Linh cữu của nghĩa sĩ Đại Tổng Dương Thiết Tâm trong lòng chột hoảng sợ nhưng ngoài mặt làm ra vẻ không để ý, nói "Âu Dương tiên sinh, người cứ giữ chặt hai cô gái này để ta mò bàn chân họ, xem ai bàn chân nhỏ hơn thì ta chọn người ấy". Âu Dương Khắc cười nói "Tiểu vương gia quả là người giỏi! Ta thấy nhất định là chân cô ta nhỏ hơn", nói xong thò tay xuống mò bàn chân Trình Dao Gia một cái lại nói "Ta bình sinh có một môn công phu, chỉ cần nhìn thấy mặt con gái là biết ngay thân thể cô ta ra sao". Dương Khang cười nói "Bội phục, bội phục. Ta lạy người làm sư phụ, xin người truyền cho ta tuyệt kỹ ấy", nói xong cúi xuống gầm bàn. Mục Trình hai người đều đã định chủ ý, chỉ cần y đưa tay mò tới thì sẽ nhắm vào thái dương của y đá cho một đá. Dương Khang cười nói "Âu Dương tiên sinh, người cứ uống thêm chén nữa, để ta mò xem người đoán đúng hay không". Âu Dương Khắc cười nói "Được?", rồi bung chén rượu lên.

Dương Khang từ gầm bàn liếc mắt nhìn lên, thấy y đang ngửa đầu uống rượu, đột nhiên rút nửa ngọn thương sắt trong bọc ra, vận kình lên cánh tay đẩy ra cổ tay, nghiêng răng đẩy mạnh ra phía trước, soạt một tiếng đâm trúng bụng dưới Âu Dương Khắc ngập sâu vào năm sáu tấc kể lật người nhào một vòng ra khỏi gầm bàn.

Biến cố này xảy ra bất ngờ, Hoàng Dung, Mục Niệm Từ, Lục Quán Anh, Trình Dao Gia tất cả đều giật nảy mình, chỉ biết đã có biến cố lớn nhưng chưa thấy chuyện xảy ra dưới gầm bàn. Âu Dương Khắc hai tay rung mạnh lên hất hai người Mục Trình ra hai bên, chén rượu trong tay ném mau ra. Dương Khang cúi đầu tránh qua, choang một tiếng, cái chén vỡ thành hàng trăm hàng ngàn mảnh dưới đất, đủ thấy lực đạo trong một cái ném này quả thật ghê người.

Dương Khang lặn một vòng dưới đất, vốn định lặn ra bên ngoài, nào ngờ ngoài cửa đã bị quan tài cản trở. Y lật người đứng dậy quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Âu Dương Khắc hai tay chống vào bàn, gục người về phía trước, trên mặt như cười mà không phải cười, hai mắt nhìn y chăm chăm, thần sắc vô cùng quái dị. Dương Khang không kịp được rùng mình một cái, trong lòng chỉ nghĩ cách chạy ra khỏi cổng, nhưng bị y nhìn chăm chăm, thân hình như cứng đờ ra, không sao động đậy được.

Âu Dương Khắc ngẩng đầu lên trời hô hô cười rộ, nói "Họ Âu Dương ta tung hoành nửa đời, không ngờ hôm nay chết trong tay tiểu tử nguoi. Chỉ là ta trong lòng quả thật không hiểu rõ, tiểu vương gia, tại sao nguoi lại muốn giết ta?". Dương Khang điểm hai chân một cái, thân hình vọt lên, định chạy ra ngoài cửa mới trả lời y, nhưng đang trên không đột nhiên thấy phía sau có một luồng kình phong đánh tới, sau gáy đã bị một bàn tay như móc sắt nắm chặt không chạy được nữa, rơi luôn xuống dưới, cùng Âu Dương Khắc đồng thời ngồi lên nắp quan tài. Âu Dương Khắc nói "Nguoi không chịu nói là muốn ta chết không nhắm mắt à?". Dương Khang huyết đạo sau cổ đã bị y nắm chặt không thể động đậy, đã biết khó mà thoát thân, cười nhạt nói "Được thôi, ta nói cho nguoi nghe. Nguoi biết cô ta là ai không?", nói xong chỉ Mục Niệm Từ một cái. Âu Dương Khắc nhìn qua, thấy Mục Niệm Từ cầm đao trong tay định xông tới cứu viện, nhưng lại sợ y đã thương Dương Khang, đáng vẻ rất quan tâm giống hệt như Trình Dao Gia mới rồi đối với Lục Quán Anh, trong lòng lập tức hiểu ra, cười nói "Cô ta... cô ta...", đột nhiên ho lên sặc sụa.

Dương Khang nói "Cô ta là vợ chưa cưới của ta, mà người hai lần cưỡng ép khinh khi, ta há lại tha người được à?". Ấu Dương Khắc cười nói "Té ra là thế, chúng ta cùng xuống âm phủ thôi", rồi giơ cao tay nhắm vào giữa thiên linh cái của Dương Khang đập mau xuống.

Mục Niệm Từ quát lớn một tiếng, sấn mau tới cứu nhưng đã không kịp. Dương Khang nhắm mắt chờ Chết, chỉ chờ chuông của y đập xuống, nào ngờ qua một lúc thấy trên đỉnh đầu thủy chung vẫn không có động tĩnh gì, thấy Ấu Dương Khắc trên mặt chưa tắt nụ cười, tay phải vẫn giơ cao nhưng tay trái nắm gáy y đã lỏng ra, vội giăng ra nhảy vọt lên. Ấu Dương Khắc ngã xuống nắp quan tài, đã tắt hơi chết rồi.

Dương Khang và Mục Niệm Từ sững sốt hồi lâu rồi chạy tới cạnh nhau, bốn bàn tay nắm lấy nhau, ngàn muôn câu nói không biết bắt đầu từ đâu, nhìn lại xác Ấu Dương Khắc, trong lòng vẫn còn sợ sệt.

Trình Dao Gia đỡ Lục Quán Anh dậy, giải huyết cho y. Lục Quán Anh biết Dương Khang là Khâm sứ nước Đại Kim, tuy thấy y giết Ấu Dương Khắc, có ơn với mình nhưng cũng không thể đổi thù làm bạn, bước lên chấp tay một cái, không nói câu nào, nắm tay Trình Dao Gia hiên ngang đi thẳng. Mối nguy hiểm mới rồi hai người quả thật bình sinh chưa từng gặp trong đời, sau khi trong cái chết lại được sống, lại càng quên chuyện tìm kiếm Quách Tĩnh, Hoàng Dung.

Hoàng Dung thấy Dương Khang và Mục Niệm Từ gặp lại nhau, vô cùng mừng rỡ, lại cảm kích y giải cứu nạn lớn cho mình, Quách Tĩnh càng cho rằng từ đây nghĩa đệ đã bỏ lỗi làm lành, nhìn Hoàng Dung một cái, hai người cùng mặt mày rạng rỡ.

Chỉ nghe Mục Niệm Từ nói "Linh cứu cha mẹ người, ta đã chở về đây rồi". Dương Khang nói "Đó vốn là trách nhiệm của ta, làm muội tứ vật vả quá". Mục Niệm Từ cũng không nói tới chuyện cũ, chỉ bàn với y việc chôn cất vợ chồng Dương Thiết Tâm thế nào.

Dương Khang rút đầu ngọn thương sắt từ bụng Ấu Dương Khắc ra, nói "Chúng ta mau chôn y đi. Chuyện này mà để chú y biết được thì thiên hạ tuy rộng lớn nhưng hai chúng ta càng không có đất dung thân đâu". Lúc ấy hai người đào hố chôn Ấu Dương Khắc trong khu vườn hoang sau quán rượu, lại vào thôn thuê người khởi quan tài ra an táng sau nhà cũ của họ Dương. Dương Thiết Tâm rời

nhà đã lâu những người quen cũ trong thôn đều đã chết nên không có ai tới hỏi han thăm viếng. An táng xong, trời đã tối mịt. Đêm ấy Mục Niệm Từ tá túc ở nhà dân trong thôn, Dương Khang thì trú trong quán.

Sáng sớm hôm sau Mục Niệm Từ tới quán, muốn hỏi y sắp tới định làm gì thì thấy y đang đứng trong sảnh không ngừng giẫm chân kêu khổ luôn miệng, vội bước tới hỏi. Dương Khang nói "Ta làm việc thật hồ đồ. Lẽ ra phải giết hai người nam nữ hôm qua để bịt miệng, nhưng lúc gấp rút lại để họ đi. Bây giờ biết tìm ở đâu được?". Mục Niệm Từ cau mày không vui, nói "Đại trượng phu dám làm dám nhận, người đã sợ thì hôm qua không nên giết y". Dương Khang không nói gì, chỉ tính toán việc đuổi theo giết hai người Lục Trình bịt miệng.

Mục Niệm Từ nói "Chú y tuy lợi hại nhưng chúng ta cứ cao chạy xa bay, y cũng khó mà tìm được". Dương Khang nói "Muội tử, ta đã có kế khác. Chú y võ công cái thế, ta muốn bái y làm sư phụ Mục Niệm Từ a một tiếng. Dương Khang nói "Ta đã sớm có ý ấy, chỉ là môn phái của họ trước nay có quy củ, là mỗi đời chỉ truyền cho một người. Người này đã chết thì chú y có thể thu ta làm đệ tử rồi?", nói xong có vẻ rất đắc ý.

Mục Niệm Từ nghe lời y nói, nhìn vẻ mặt y, lập tức lạnh buốt nửa người, run giọng nói "Té ra hôm qua ngươi mạo hiểm giết y không phải vì ta, mà là có mưu đồ khác". Dương Khang cười nói "Cô cũng khéo đa nghi, vì cô thì cho dù ta có tan xương nát thịt cũng cam lòng". Mục Niệm Từ nói "Câu ấy sau này sẽ nói, trước mắt ngươi tính toán thế nào? Ngươi nguyện ý làm dân trung nghĩa của Đại Tống hay tham cầu giàu sang không thể kể xiết mà vẫn nhận giặc làm cha?".

Dương Khang nhìn nàng, trong lòng cảm thấy yêu thương kính phục nhưng nghe nàng nói toạc ra mấy câu như thế lại cảm thấy không vui, nói "Giàu sang, hừ, ta lại được giàu sang à? Trung đô của nước Đại Kim đã bị người Mông Cổ tấn công, đánh trận nào thua trận ấy, cái họa vong quốc đã là chuyện trước mắt rồi".

Mục Niệm Từ càng nghe càng khó chịu, cao giọng nói "Nước Kim thua trận, chúng ta đang cầu mà còn không được, ngươi lại vô cùng nuối tiếc. Hừ, cái gì mà cái họa vong quốc? Đại Kim là nước của ngươi à? Như thế như thế..."

Dương Khang nói "Chúng ta nói chuyện không đâu mãi làm gì? Từ khi cô đi rồi, ta nhớ cô đến khổ", rồi thông thả bước tới, nắm chặt tay phải nàng. Mục Niệm

Từ nghe y dịu dàng hạ giọng nói câu ấy chợt thấy mềm lòng, để y nắm tay mình không giằng ra, cũng để mặc y, mặt đỏ dần lên.

*** vietkiem.com ***

Dương Khang đang định đưa tay trái ôm vai nàng chợt nghe trên không có mấy tiếng chim kêu vang dội, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy một đôi chim diều lớn màu trắng đập cánh bay qua. Hôm ấy Hoàn Nhan Hồng Liệt dẫn quân truy sát Đà Lôi, Dương Khang từng thấy đôi bạch diều này, biết về sau là do Hoàng Dung nuôi, nghĩ thầm "Tại sao bạch diều lại tới đây?". Bèn nắm tay Mục Niệm Từ bước mau ra ngoài, chỉ thấy hai con bạch diều bay vòng trên không, cạnh gốc cây lớn có một thiếu nữ cười tuấn mã đang nhìn nhìn ra xa. Thiếu nữ ấy chân mang hài da, tay cầm roi ngựa, trên người mặc y phục Mông Cổ, lưng đeo trường cung, hông đeo một túi tên.

Đôi diều bay vòng một hồi rồi bay ra đường cái, không bao lâu lại vòng lại. Chợt nghe trên đường cái có tiếng vó ngựa vang lên, mấy kỵ mã phóng mau tới. Dương Khang nghĩ thầm xem ra đôi bạch diều này dẫn đường cho người, để họ gặp thiếu nữ Mông Cổ này.

Y thấy trên đường cái bụi đỏ bốc lên, ba con ngựa dần dần phóng tới gần, và một tiếng, tiếng tên xé gió, một mũi tên bắn tới. Thiếu nữ rút trong ống tên ra một mũi trường tiễn lấp vào dây cung bắn lên trời một phát. Ba người cưỡi ngựa nghe tiếng tên, bật tiếng reo mừng, phóng tới càng mau. Thiếu nữ kia cưỡi ngựa ra đón, còn cách một người đối diện khoảng ba trượng, hai người cùng lên tiếng reo hò, đồng thời cùng nhẩy vọt lên, nắm tay nhau trên không một cái, cùng rơi xuống đất. Dương Khang thầm hoảng sợ "Thuật cưỡi ngựa bắn cung của người Mông Cổ tinh diệu như thế, ngay cả một thiếu nữ cũng biết, thì người Kim làm sao mà không thua?"

Quách Tĩnh và Hoàng Dung trong mật thất cũng đã nghe tiếng diều kêu tên bay, tiếng ngựa phi tới, qua một lúc lại nghe tiếng mấy người trò chuyện bước vào. Quách Tĩnh vừa sợ vừa mừng "Tại sao nàng cũng tới đây? Thật là kỳ lạ". Té ra

thiếu nữ nói tiếng Mông Cổ ấy chính là Hoa Tranh vợ chưa cưới của y, còn ba người kia là Đà Lôì, Triết Biệt, Bắc Nhĩ Truật.

Hoa Tranh và anh lú lo vừa nói vừa cười, tiếng Mông Cổ thì Hoàng Dung không hiểu câu nào, Quách Tĩnh thì mặt lúc xanh lúc trắng, nổi vui mừng lúc này đã biến thành lo lắng "Trong lòng mình có Dung nhi, quyết không thể cưới nàng. Nhưng nàng tìm tới đây, mình làm sao có thể phụ nghĩa bội tín, làm sao là tốt đây Hoàng Dung hạ giọng nói "Tĩnh Ca ca, cô nương này là ai? Họ nói gì thế Tại sao người không yên tâm?"

Chuyện này y đã nhiều lần định nói rõ với Hoàng Dung, nhưng lời ra tới miệng lần nào cũng nuốt trở lại lúc ấy nghe nàng hỏi làm sao có thể giấu diếm, bèn nói "Cô ta là con gái của Thành Cát Tư Hãn ở Mông Cổ, là vợ chưa cưới của ta".

Hoàng Dung hoảng sợ ngẩn người, nước mắt trào ra, hỏi "Người... người có vợ chưa cưới rồi à? Tại sao trước nay người không nói với ta?". Hôm trước Khưu Xử Cơ và Giang Nam lục quái bàn việc hôn nhân của Quách Tĩnh trong khách điểm ở Trung đô, Giang Nam lục quái từng nói Thành Cát Tư Hãn hứa gả con gái cho y, nhưng lúc ấy Hoàng Dung vẫn chưa tới ngoài cửa sổ, chưa từng nghe thấy, nên hoàn toàn không biết gì.

Quách Tĩnh nói "Có lúc ta muốn nói nhưng sợ cô không vui, có lúc ta lại không nhớ tới chuyện ấy". Hoàng Dung nói "Vợ chưa cưới của người, sao lại không nhớ? Quách Tĩnh thần thò nói "Ta cũng không biết. Trong lòng ta chỉ coi cô ta như em gái, anh em trai mà thôi, ta không muốn cưới cô ta làm vợ". Hoàng Dung mừng rỡ nhướn mày hỏi "Tại sao lại thế?" Quách Tĩnh nói "Chuyện hôn nhân này là đại hãn định cho ta, lúc ấy không gì không thích, cũng không biết là rất thích, chỉ nghĩ đại hãn đã nói thì không sai. Bây giờ Dung nhi à, ta làm sao bỏ cô để cưới người khác được?".

Hoàng Dung nói "Vậy người tính thế nào?". Quách Tĩnh nói "Ta cũng không biết nữa". Hoàng Dung thở dài một tiếng, nói "Chỉ cần trong lòng người vĩnh viễn tốt với ta, thì cho dù người cưới cô ta, ta cũng không để bụng". Ngừng lại một lúc lại nói "Có điều đừng cưới cô ta thì tốt hơn, ta không thích có nữ nhân khác cả ngày ở bên cạnh người, biết đâu ta lại nổi nóng lên, một kiếm đâm suốt tim cô ta thì người sẽ chửi mắng ta. Thôi đừng nói chuyện đó nữa, người nghe xem họ lú lo những gì thế?".

Quách Tĩnh ghé tai vào lỗ hổng, nghe Đà Lôì và Hoa Tranh nói chuyện sau khi chia tay. Nguyên là sau khi Hoàng Dung và Quách Tĩnh chìm xuống biển, đôi bạch điều trong mưa gió tìm chủ nhân không được, trên biển không có chỗ đậu đành bay vào đất liền, nhớ tới chủ cũ ở quê xưa, vỗ cánh bay lên phía bắc. Hoa Tranh thấy đôi điều trở về cảm thấy ngạc nhiên, lại thấy chân điều có buộc một mảnh vải bướm, trên miếng vải dùng dao vẽ mấy chữ Hán, bèn đem tới người Hán trong quân nhờ dịch, tức là hai chữ "Cố nạn". Hoa Tranh trong lòng lo lắng, ngay hôm ấy lên đường xuống nam thăm dò tin tức. Lúc ấy Thành Cát Tư Hãn đang mang quân đánh Kim, đại chiến mấy trận với quân Kim quanh vùng Trường thành nên nàng nói đi là đi, không ai cản được. Bạch điều biết ý chủ nhân, mỗi ngày bay về phía nam vài trăm dặm tìm Quách Tĩnh, đến tối mới bay trở lại, dần dần tới phủ Lâm An, Quách Tĩnh thì chưa tìm được, nhưng lại tìm được Đà Lôì.

Đà Lôì vâng lệnh phụ vương đi sứ Lâm An, hẹn với Tống triều hợp lực tấn công nước Kim. Nhưng vua tôi nhà Tống chỉ muốn yên ổn ở vùng đông nam, sợ sệt quân Kim, quân Kim không tới đánh đã tạ trời tạ đất rồi, đâu còn dám khinh đi vượt râu hùm? Vì vậy đối xử với Đà Lôì mười phần lạnh nhạt, an trí y trong sứ quán, bỏ mặc không đếm xỉa gì tới. May là Hoàn Nhan Khang bị cha con họ Lục bắt sống ở Thái Hồ, nếu không triều Tống đã vâng lệnh nước Kim giết chết Đà Lôì rồi. Về sau tin tức lan ra, Mông Cổ ra quân liên tiếp thắng trận, ngay Trung đô nước Kim cũng bị tấn công, đại thần triều Tống lập tức trở mặt, đối với Đà Lôì cứ Tứ vương tử thế này Tứ vương tử thế kia, lấy lòng y chẳng cũng vui sao. Tối như việc đồng minh đánh Kim, thì là đánh chó rơi xuống nước mà không mất chút sức lực nào, còn có thể thừa cơ ngồi không hưởng lợi, tại sao lại không vui vẻ? Vua tôi cả triều lập tức thôi thúc việc kết minh. Đà Lôì trong lòng khinh bỉ nhưng vẫn hẹn ước với Nam Tống đồng minh đánh Kim. Hôm ấy trên đường về bắc, đại thần nhà Tống cung kính đưa ra khỏi thành, Đà Lôì cũng bồi bác với họ mấy câu rồi vỗ ngựa lên đường. Tối ngoài thành Lâm An thì thấy bạch điều, y còn cho rằng Quách Tĩnh đã tới, nào ngờ lại gặp em gái.

Hoa Tranh hỏi "Người gặp Quách Tĩnh an đáp không?". Đà Lôì đang định trả lời, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người huyên náo, tiếng binh khí loảng xoảng, nguyên là quân Tống hộ tống Khâm sứ Mông Cổ đã kéo tới. Dương Khang im lặng đứng ở cửa quán, nhìn thấy hàng đại tự "Cung kính đưa tiễn Tứ vương gia Khâm sứ Mông Cổ về bắc" trên cờ xí, bất giác ý nghĩ cuộn cuộn dâng trào, vô cùng cảm khái.

Chỉ có điều trước đây vài mươi hôm mình cũng là vương tử Khâm sứ hôm nay lại lẻ loi một mình, không ai nhìn tới. Y nhất sinh quen mùi giàu sang, muốn y dễ dàng ném bỏ, thì quả thật là chuyện thiên nan vạn nan.

Mục Niệm Từ lạnh lùng đứng nhìn, thấy thần sắc của y có vẻ kỳ lạ, tuy không biết y đang nghĩ chuyện gì nhưng đoán chắc rốt lại cũng là lưu luyến không quên được việc theo di tộc để hưởng vinh hoa phú quý, không kìm được tự thương xót cho mình.

Người đứng đầu quân Tống bước vào trong quán, cung cung kính kính tham kiến Đà Lôì, trò chuyện vài câu rồi quay ra quát "Tới từng nhà hỏi thăm xem, có một vị Quách Tĩnh Quách quan gia trong thôn này không? Nếu không có thì phải hỏi đã đi đâu rồi". Đám quân sĩ dạ ran, tủa ra bốn phía. Không bao lâu chỉ nghe trong thôn gà kêu chó sủa, trai gào gái khóc, dường như đám quân sĩ hỏi han không được đã thuận tay dắt dê cướp lấy tài vật, nếu không thì lấy gì trừng trị đám dân quê không thạo tin tức?

Dương Khang chợt động tâm niệm "Đám quân sĩ thừa cơ cướp bóc, sao mình không thừa cơ kết giao với vương tử Mông Cổ? Cùng y lên bắc, dọc đường tìm cách giết chết y không phải là chuyện khó. Đại hãn Mông Cổ nhất định cho rằng là người Tống làm, lúc ấy việc kết minh giữa Mông Cổ và nhà Tống nhất định không thành, rất có lợi cho Đại Kim". Chủ ý đã định, bèn nói với Mục Niệm Từ "Cô chờ ta một lúc", rồi sải chân bước vào quán. Viên tướng kia cao giọng quát tháo cản lại đưa tay ra chặn đường, bị y huých vai một cái ngã ngựa ra đất, nửa ngày chưa bò dậy được.

Đà Lôì và Hoa Tranh đang sững sốt, Dương Khang đã bước vào trong sảnh, lấy trong bọc ra nửa ngọn thương sắt giờ cao quá đầu đặt lên bàn, hai chân quỳ xuống, buông tiếng khóc lớn, kêu lên "Quách Tĩnh! Quách huynh trưởng ơi, người chết thê thảm làm sao, nhất định ta sẽ trả thù cho người, Quách Tĩnh Quách huynh trưởng ơi!". Anh em Đà Lôì không biết tiếng Hán, chỉ nghe y khóc lóc gọi tên Quách Tĩnh, vô cùng hoảng sợ ngơ vức, thấy viên tướng kia đã bò dậy được, vội bảo y bước tới hỏi.

Dương Khang vừa khóc vừa nói, nước mắt nước mũi ròng ròng, nghẹn ngào kể lể "Ta là anh em kết nghĩa với Quách Tĩnh, Quách đại ca bị người ta dùng ngọn

thương sắt này đâm chết. Tên gian tặc ấy là quan quân nhà Tống, có lẽ do Sử Thừa tướng Sử Di Viễn triều Tống sai khiến".

Anh em Đà Lôi nghe viên quan phiên dịch dịch ra tiếng Mông Cổ đều như bị sét đánh giữa đầu, không nói được tiếng nào. Triết Biệt, Bác Nhĩ Truật đều có tình nghĩa sâu sắc với Quách Tĩnh, bốn người lập tức đám ngực khóc lớn.

Dương Khang lại nói việc Quách Tĩnh đánh lui quân Kim, cứu mạng Đà Lôi ở huyện Bảo ứng. Bọn Đà Lôi càng không nghi ngờ gì, hỏi rõ tình hình lúc Quách Tĩnh chết, kẻ thù là ai. Dương Khang nói người hại chết Quách Tĩnh là Chỉ huy sứ Đoàn Thiên Đức của nhà Tống, y biết chỗ ở của người ấy, đang định tìm tới trả thù, chỉ tiếc là tay lẻ khó võ, chỉ sợ không dễ thành công, thuận miệng nói bừa nhưng có vẻ rất đáng tin. Quách Tĩnh bên kia vách nghe thấy rất rõ, trong lòng ngơ ngác. Hoa Tranh nghe tới đoạn cuối, tuốt yêu đao ra định vung đao tự tử, vừa kể tới cổ lại xoay chuyển ý nghĩ, vung đao chém xuống bàn quát "Không trả thù được cho Quách Tĩnh an đáp, thề không làm người".

Dương Khang thấy gian kế đã thành công một nửa, trong lòng mừng thầm, cúi đầu xuống, vẫn giả vờ khóc lóc liếc thấy ngọn trúc bồng mà Âu Dương Khắc giật được của Hoàng Dung vẫn còn dưới đất, xanh biếc lóng lánh không phải tầm thường, biết có chuyện lạ liền bước tới nhặt lên. Hoàng Dung không ngừng thầm kêu khổ nhưng vô kế khả thi.

Đám quân sĩ mang rượu thịt lên, bọn Đà Lôi làm sao nuốt trôi, bảo Dương Khang lập tức dẫn họ tới tìm kẻ thù giết Quách Tĩnh. Dương Khang gật đầu ưng thuận, cầm trúc bồng lên bước ra cửa, quay qua vẫy Mục Niệm Từ cùng đi. Mục Niệm Từ khẽ lắc đầu. Dương Khang nghĩ thầm "Cơ hội này không thể để mất, chẳng bằng tạm thời cứ gác chuyện nhi nữ qua một bên", lập tức một mình ra khỏi quán. Mọi người lục tục theo ra.

Quách Tĩnh hạ giọng nói "Đoàn Thiên Đức không phải đã bị y giết chết ở Quy Vân trang rồi sao?". Hoàng Dung lắc đầu nói "Ta cũng không nghĩ ra đạo lý bên trong. Kẻ dùng đao đâm người không phải là y à? Người này quý kế đa đoan, tâm tư khó dò".

Chợt nghe ngoài cửa có một người cao giọng nói "Tung hoành tự tại không câu thúc, Lòng chẳng tham vinh thân chẳng nhục!... ờ, Mục cô nương, sao cô lại ở đây?". Người nói chính là Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ.

Mục Niệm Từ còn chưa trả lời, Dương Khang vừa trong quán bước ra, nhìn thấy sư phụ, tim đập thình thịch, lúc ấy đường hẹp gặp nhau, không có chỗ nào tránh mặt, chỉ đành quỳ xuống dập đầu. Bên cạnh Khưu Xử Cơ còn có mấy người, chính là Đan Dương tử Mã Ngọc, Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất, Thanh Tĩnh tử nhân Tôn Bất Nhị và đệ tử của Khưu Xử Cơ là Doãn Chí Bình.

Hôm trước Doãn Chí Bình bị Hoàng Dược Sư đánh gãy nửa hàm răng vội tới thành Lâm An bẩm báo lại sư phụ. Khưu Xử Cơ vừa sợ vừa giận, lập tức định tới gặp Hoàng Dược Sư, Mã Ngọc lại ra sức can ngăn. Khưu Xử Cơ nói "Hoàng lão tà năm xưa nổi tiếng ngang hàng với tiên sư, trong bảy anh em chúng ta chỉ có Vương sư đệ gặp mặt y một lần trên đỉnh Hoa Sơn. Tiểu đệ ngưỡng mộ y đã lâu, đã sớm muốn gặp mặt chứ không phải tìm y để đánh nhau, tại sao đại sư ca lại cản trở Mã Ngọc nói "Nghe nói Hoàng Dược Sư tính tình cổ quái, người lại tính nóng như lửa, gặp nhau có quá nửa không phải là chuyện hay. Y tha mạng Doãn Chí Bình tính ra cũng đã là thủ hạ lưu tình rồi". Khưu Xử Cơ nhất định đòi đi, Mã Ngọc cản không được, vừa khéo Toàn Chân thất tử lúc ấy đều ở quanh vùng Lâm An, lập tức truyền tin hẹn nhau cùng tới, hôm sau tìm tới thôn Ngư Gia.

Toàn Chân thất tử cùng tới, tự nhiên thanh thế to lớn, nhưng họ biết Hoàng Dược Sư vô cùng cao cường, là bạn hay thù lại không rõ ràng, hoàn toàn không dám coi thường, để năm người Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất, Tôn Bất Nhị, Doãn Chí Bình vào thôn trước, Đàm Xử Doan, Lưu Xử Huyền, Hách Đại Thông ba người ở bên ngoài chờ tiếp ứng. Nào ngờ Hoàng Dược Sư thì không gặp, lại gặp Mục Niệm Từ và Dương Khang.

Khưu Xử Cơ thấy Dương Khang dập đầu, chỉ hừ một tiếng, cũng không nhìn ngó gì tới. Doãn Chí Bình nói "Sư phụ, đảo chủ Đào Hoa hà hiếp đệ tử là trong quán này". Y vốn gọi Hoàng Dược Sư là Hoàng lão tà, nhưng bị Mã Ngọc mắng cho mấy câu đành phải đổi cách xưng hô.

Khưu Xử Cơ nhìn vào trong cao giọng nói "Đệ tử môn hạ phái Toàn Chân là bọn Mã Ngọc xin bái kiến Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa Dương Khang nói "Trong đó không có ai cả". Khưu Xử Cơ giẫm chân nói "Đáng tiếc, đáng tiếc không gặp

được y!", rồi quay lại hỏi Dương Khang "Người làm gì trong đó?". Dương Khang thấy sư phụ sư thúc đã sớm hoảng sợ tâm thần bất định, nhất thời không nói nên lời".

Hoa Tranh đã nhìn Mã Ngọc chăm chăm hồi lâu, lúc ấy chạy tới bên cạnh kêu "A, người là vị bá bá có ba búi tóc đã bắt chim diều cho ta, người xem đôi diều nhỏ ấy đã lớn thế này này", rồi cất tiếng gọi, đôi diều song song hạ xuống, chia ra đậu hai bên vai nàng. Mã Ngọc cười khẽ một tiếng, gật đầu nói "Cô cũng xuống nam chơi à?". Hoa Tranh khóc nói "Đạo trưởng, Quách Tĩnh an đáp bị người ta giết rồi, người báo thù cho y đi".

Mã Ngọc giật nảy mình, dùng tiếng Hán dịch lại, Khưu Xử Cơ và Vương Xử Nhất đều cả kinh thất sắc, vội hỏi đầu đuôi. Hoa Tranh chỉ Dương Khang nói "Chính mắt y nhìn thấy, các người hỏi y là được".

Dương Khang thấy Hoa Tranh quen đại sư bá, sợ họ nói chuyện hồi lâu lại nảy ý nghi ngờ, muốn lừa mấy đứa Mông Cổ ngu ngốc này thì không mất bao nhiêu sức lực, nhưng đối với sư phụ và sư bá sư thúc thì lại không thể thuận miệng nói bừa, liền nói với Đà Lôi và Hoa Tranh "Các người tạm chờ ta một lúc ở phía trước, ta nói vài câu với mấy vị đạo trưởng này xong là lập tức đi ngay". Đà Lôi nghe viên quan dịch lại, gật gật đầu, cùng mọi người rời thôn đi lên phía bắc.

Khưu Xử Cơ cao giọng nói "Quách Tĩnh là ai giết chết, nói mau!". Dương Khang ngẫm nghĩ "Quách Tĩnh rõ ràng là mình giết chết, giá họa cho ai được đây. Trong lòng nhất thời ngần ngừ chưa quyết, đột nhiên nhớ ra "Mình cứ nói nhân vật lợi hại này, để sư phụ đi tìm y tự chuốc lấy cái chết thì vĩnh viễn không còn hậu hoạn nữa". Lúc ấy cảm hờn nói "Là Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa". Toàn Chân thất tử vốn biết Hoàng Dược Sư đang truy sát Giang Nam lục quái, Quách Tĩnh chết dưới tay y cũng là lẽ đương nhiên, hoàn toàn không nghi ngờ gì. Khưu Xử Cơ lập tức ngoác miệng cười mắng Hoàng lão tà hoành hành tàn độc, nhất định sẽ không bỏ qua cho y. Mã Ngọc và Vương Xử Nhất trong lòng đau xót, im lặng không nói gì.

Đột nhiên xa xa vang tới một tràng tiếng cười ha hả, kế đó là mấy tiếng leng keng như nạo bạt vỗ vang lên, sau cùng là tiếng một người hạ giọng quát tháo, thanh âm tuy nhỏ nhưng nghe thấy rất rõ ràng. Ba âm thanh ấy vang lên ngoài thôn, trong chớp mắt lại đi xa.

Mã Ngọc vừa sợ vừa mừng, nói "Tiếng cười ấy là Chu sư thúc phát ra, ông còn sống trên đời". Chỉ nghe phía đông thôn có ba tiếng hú dần dần đi xa. Tôn Bất Nhị nói "Ba vị sư ca đuổi theo rồi". Vương Xử Nhất nói "Nghe tiếng quát như nạo bạt vỗ và tiếng quát khê thì hai người ấy tựa hồ đang đuổi theo Chu sư thúc". Mã Ngọc thăm lo lắng, nói "Công phu hai người này không kém Chu sư thúc, không biết là cao nhân phương nào? Chu sư thúc lấy một chống hai, chỉ sợ...". Nói tới đó chậm rãi lắc đầu. Toàn Chân tứ tử nghiêng tai nghe ngóng hồi lâu không nghe thấy gì, biết bấy nhiêu người đã chạy xa vài dặm, có đuổi theo cũng không kịp. Tôn Bất Nhị nói "Có ba người bọn Đàm sư ca đuổi theo giúp đỡ Chu sư thúc cũng không sợ bị lẻ loi". Khưu Xử Cơ nói "Chỉ sợ họ đuổi không kịp. Nếu Chu sư thúc biết chúng ta ở đây, chạy vào thôn thì hay nhất".

Hoàng Dung nghe họ đoán mò một lúc, trong lòng thầm buồn cười "Cha ta và Lão Độc vật chỉ là tỷ thí cước lực với Lão Ngoan đồng, chứ không phải đánh nhau. Nếu đánh nhau thật thì mấy lão đạo mũi trâu xấu xa các người xông vào giúp đỡ, há lại có thể là đối thủ của cha ta và Lão Độc vật à?". Mới rồi nàng nghe Khưu Xử Cơ chửi mắng cha mình, trong bụng rất không vui, còn như Dương Khang vu hãm cha nàng giết chết Quách Tĩnh thì Quách Tĩnh đang ngồi sò sò bên cạnh, nàng không hề để ý gì tới.

Mã Ngọc xua xua tay, mọi người vào quán ngồi xuống. Khưu Xử Cơ nói "ờ, bây giờ ngươi là Hoàn Nhan Khang hay Dương Khang". Dương Khang thấy sư phụ hai mắt lóe lên, nhìn mình trùng trùng, thần sắc nghiêm nghị, biết chỉ cần có một câu trả lời không hay là có thể mất mạng lập tức, vội nói "Nếu không có sư phụ và Mã sư bá, Vương sư thúc chỉ điểm thì hôm nay đệ tử vẫn còn tự mình bịt mắt, nhận giặc làm cha. Bây giờ tự nhiên là đệ tử mang họ Dương. Đêm trước đệ tử mới cùng Mục thế muội chôn cất tiên phụ tiên mẫu".

Khưu Xử Cơ nghe y nói thế trong lòng rất mừng, gật gật đầu, sắc mặt hòa hoãn đi rất nhiều. Vương Xử Nhất vốn trách y sau khi tỷ võ với Mục Niệm Từ thì không chịu ưng thuận chuyện hôn nhân, lúc ấy thấy hai người ở cùng một chỗ, đoán là việc tốt đẹp ắt thành, cũng giảm bớt sự tức giận trước đây. Dương Khang rút nửa ngọn thương đâm chết Ấu Dương Khắc ra, nói "Đây là di vật của tiên phụ, đệ tử trước nay vẫn giữ trong người".

Khưu Xử Cơ cầm lấy, đưa tay vuốt vuốt, vô cùng đau xót, thở dài mấy tiếng, nói "Mười chín năm trước ta kết giao với cha ngươi và Quách bá phụ của ngươi ở

đây thấm thoát hơn mười năm, hai vị cố nhân đều đã về với đất bụi. Cái chết của hai người bọn họ quả thật vì ta mà bị liên lụy. Ta không có sức cứu mạng cha mẹ người, lại càng suốt đời hối hận".

Quách Tĩnh ở trong vách nghe y nhớ tới cha mình, trong lòng xốn xang "Khưu đạo trưởng thì còn được kết giao với cha mình, chứ mình thì ngay cả mặt mũi của cha cũng chưa từng được thấy. Dương huynh đệ còn được gặp gỡ cha y, tính ra còn hơn mình".

Khưu Xử Cơ lại hỏi tại sao Hoàng Dược Sư giết chết Quách Tĩnh, Dương Khang thuận miệng nói bừa một hồi, Mã Khưu Vương ba người có quen Quách Tĩnh, đều than thở không thôi. Trò chuyện một lúc, Dương Khang sốt ruột muốn gặp bọn Đà Lô, Hoa Tranh, trong lòng càng không yên.

Vương Xử Nhất nhìn nhìn y, lại nhìn . nhìn Mục Niệm Từ, nói "Hai người các người thành thân chưa?". Dương Khang nói "Vẫn chưa". Vương Xử Nhất nói "Vậy thì sớm thành thân đi thôi. Khưu sư ca, hôm nay người làm chủ cho họ, lo việc này được không Hoàng Dung và Quách Tĩnh nhìn nhau một cái, cùng nghĩ "Chẳng lẽ hôm nay lại phải nhìn thấy một phen động phòng hoa chúc nữa?". Hoàng Dung lại nghĩ "Mục tử tử tình tình nóng nảy, khác hẳn vị Trình đại tiểu thư kia, trước khi nàng ta động phòng hoa chúc, biết đâu lại bắt gã tiểu tử họ Dương này tử vô chiêu thân lần nữa, đánh nhau một phen, lúc ấy chắc náo nhiệt vui mắt lắm". Chỉ nghe Dương Khang mừng rỡ nói "Xin trông cậy cả vào sư phụ làm chủ cho".

Mục Niệm Từ lại cao giọng nói "Trước tiên phải theo lời ta làm một việc, nếu không ta không theo người đâu". Khưu Xử Cơ nghe thế cười khế một tiếng nói "Được, có chuyện gì cô nương cứ nói". Mục Niệm Từ nói "Nghĩa phụ ta bị tên gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt hại chết. Y phải trả mối thù giết cha xong thì ta mới có thể thành thân với y". Khưu Xử Cơ vỗ tay kêu lên "Xem này, lời Mục cô nương quả thật là nói đúng ý nghĩ của lão đạo. Khang nhi, người nói có phải không?".

Dương Khang cảm thấy rất ngán ngại, đang nghĩ cách làm sao đối đáp chợt nghe ngoài cửa có tiếng ô ề hát điệu Liên hoa lạc, lại có một giọng hát trầm trầm vang lên "Lão gia thái thái làm việc thiện, Ban thưởng cho tôi xin một đồng".

Mục Niệm Từ nghe giọng rất quen, quay đầu nhìn ra, chỉ thấy hai người ăn mày đứng giữa cửa, một người béo mập, một người gầy thấp, người béo mập to gấp ba người kia. Hai người này thân hình rất đặc biệt, tuy cách mặt đã lâu năm nhưng

Mục Niệm Từ vẫn nhớ là năm mình mười ba tuổi đã bó vết thương cho họ, Hồng Thất công thích nàng tốt bụng, vì vậy dạy võ nghệ cho nàng ba ngày. Nàng toan bước lên gọi, nhưng hai người ăn mày kia vào cửa rồi thì ánh mắt không rời ngọn trúc bồng trong tay Dương Khang, nhìn nhau một cái, cùng gật gật đầu bước tới trước mặt Dương Khang, hai tay chấp chấp trước bụng, khom người làm lễ.

Bọn Mã Ngọc thấy thân pháp của hai người ăn mày đều biết là võ công không kém, lại thấy trên lưng mỗi người đều mang tám cái bao vải, biết hai người này là đệ tử tám túi trong Cái bang, vai vế rất cao, nhưng họ lại cung kính với Dương Khang như thế, đều ngạc nhiên không hiểu.

Người ăn mày gầy gò nói "Nghe các anh em nói có người thấy pháp trượng của bang chủ trong thành Lâm An, bọn tôi đổ ra bốn phía tìm kiếm, may là gặp người ở đây nhưng không biết bang chủ hiện đang ở đâu?". Dương Khang tuy cầm trúc bồng nhưng không biết lai lịch của nó, nghe người ăn mày gầy nói thế không biết trả lời thế nào, chỉ đành thuận miệng ờ mấy tiếng.

Quy củ trong Cái bang là thấy Đả cầu bồng cũng như thấy bang chủ. Hai người ăn mày thấy Dương Khang không đếm xỉa gì tới mình, đáng vẻ càng thêm cung kính. Người ăn mày béo nói "Cuộc đại hội ở Nhạc Châu ngày càng tới gần, Giản trưởng lão ở Đông lộ đã lên đường đi về phía tây bảy hôm trước". Dương Khang càng lúc càng không hiểu gì, lại hừ một tiếng. Người ăn mày gầy nói "Đệ tử vì việc tìm pháp trượng của bang chủ, làm lỡ ngày giờ, bây giờ phải lập tức lên đường. Nếu tôn giá hôm nay cũng đi, thì bọn đệ tử xin hầu hạ dọc đường cũng được".

Dương Khang thầm ngạc nhiên, y vốn định rời sư phụ thật sớm, cũng bất kể hai người ăn mày nói gì, nhưng đã có cơ hội này liền nhìn qua bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ từ biệt, nói "Đệ tử có việc quan trọng, không thể hầu hạ sư tôn, xin tha lỗi cho".

Bọn Mã Ngọc đều cho rằng y và Cái bang ắt có quan hệ rất lớn, Cái bang là bang hội lớn nhất thiên hạ, bang chủ Hồng Thất công là cao nhân danh tiếng sánh ngang tiên sư Vương Trùng Dương nên không thể cản trở. Lúc ấy trước mặt hai người ăn mày không tiện hỏi rõ, bèn cùng họ dùng lễ nghi giang hồ chào hỏi nhau. Hai người ăn mày đối với Toàn Chân thất tử vốn đã kính ngưỡng, biết họ là bậc sư phó của Dương Khang lại càng khiêm tốn, luôn miệng tự xưng là vân bối.

Mục Niệm Từ nhắc lại chuyện cũ, hai người ăn mỳ càng tỏ ra thân thiết. Nàng và Cái bang vốn có quan hệ nên họ mời nàng cùng tới dự đại hội ở Nhạc Châu. Mục Niệm Từ rất muốn đi cùng với Dương Khang, lập tức gật đầu ưng thuận. Bốn người làm lễ từ biệt bọn Mã Ngọc rồi ra cửa đi.

Khưu Xử Cơ trước nay vốn rất tức giận Dương Khang, có ý muốn phế bỏ võ công của y, chỉ là nhớ tới tình nghĩa với cố nhân Dương Thiết Tâm, rốt lại không nỡ ra tay. Lúc ấy một là thấy y và Mục Niệm Từ đáng vẻ thân thiết, chuyên ty vô chiêu thân khinh bạc vô hạnh đã biến thành chuyện hay, hai là sau khi y biết được thân thế của mình đã vứt bỏ giàu sang đổi thành họ Dương, cũng không uống một phen tâm huyết của mình dạy dỗ cho y, ba là y rất được đệ tử có vai vế cao trong Cái bang kính trọng, phái Toàn Chân cũng được mở mào mở mặt, lòng tức giận lập tức biến thành mừng rỡ, vuốt vuốt râu nhìn theo bóng Mục Dương hai người mỉm cười.

Đêm ấy bọn Mã Ngọc ngủ lại trong quán chờ ba người bọn Đàm Xử Đoan, nhưng suốt hôm sau vẫn không thấy tin tức gì, bốn người đều sốt ruột, đến xế chiều mới nghe ngoài thôn có một tiếng hú dài. Tôn Bất Nhị nói "Hách sư ca về rồi?". Mã Ngọc hú khẽ một tiếng. Không bao lâu có bóng người chớp lên trước cửa, Hách Đại Thông nhẹ nhàng lướt vào.

Hoàng Dung chưa từng gặp người này, ghé mắt qua lỗ hồng nhìn ra. Hôm ấy là mừng năm tháng bảy, vầng trăng non vừa từ song cửa chiếu vào, dưới trăng nhìn thấy đạo nhân này to béo cao lớn, tướng mạo như hoạn quan hai tay áo đạo bào đều cắt một nửa lên tới khuỷu tay, không giống đạo bào của bọn Mã Ngọc. Nguyên trước khi xuất gia Hách Đại Thông là người giàu có bậc nhất ở châu Ninh Hải Sơn Đông, tinh thông Dịch lý, lấy việc bói toán làm trò vui, về sau báai Vương rùng Dương làm sư phụ ở động Yên Hà. Lúc ấy Vương Trùng Dương cởi áo trên người, xé hai tay áo đưa cho y mặc, nói "Đừng sợ không có tay áo, người nên tự thành toàn". Chữ Tự (tay áo) và chữ Thụ (nhận) gần âm, ý tứ là nói thầy truyền bao nhiêu tâm pháp cũng là chuyện phụ, có thành đạo hay không thì phải cốt mình tự ngộ ra. Y nhớ tới ân sư, từ đó về sau đều mặc đạo bào không có tay áo.

Khưu Xử Cơ nóng nảy nhất, hỏi "Chu sư thúc thế nào rồi? Ông đùa giỡn hay đánh nhau với người ta?". Hách Đại Thông lắc đầu nói "Nói ra thật xấu hổ, tiểu đệ công phu kém cỏi, chỉ đui được bảy tám dặm thì không thấy bóng dáng bọn Chu sư thúc đâu nữa. Đàm sư ca và Lưu sư ca chạy trước tiểu đệ. Tiểu đệ bất tài, tìm

suốt một ngày một đêm mà không có đầu mối gì". Mã Ngọc gật đầu nói "Hách sư đệ vất vả quá, ngồi xuống nghỉ ngơi đi".

Hách Đại Thông xếp bằng ngồi xuống, vận khí một vòng qua các đại huyệt trên toàn thân rồi nói "Lúc tiểu đệ trở về, gặp sáu người trước miếu Chu vương, xem dáng vẻ đúng là Giang Nam lục quái mà Khưu sư ca nói. Tiểu đệ bèn bước lên hỏi han, quả là không sai Khưu Xử Cơ mừng rỡ nói "À, thế thì tốt quá bây giờ lục quái ở đâu?", Hách Đại Thông nói "Họ mới từ đảo Đào Hoa về". Khưu Xử Cơ hoảng sợ nói "Lục quái to gan thật, lại dám tìm tới đảo Đào Hoa. Chẳng trách gì chúng ta tìm không được". Hách Đại Thông nói "Kha Trấn ác Kha đại hiệp đứng đầu lục quái nói họ từng có hẹn với Hoàng Dược Sư nên lên đảo Đào Hoa phò ước, nào ngờ Hoàng Dược Sư không có trên đảo. Họ nghe tiểu đệ nói Khưu sư huynh chờ ở đây, nói thông thả sẽ tìm tới bái phỏng".

Quách Tĩnh nghe nói sáu vị sư phụ không việc gì, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Đến lúc ấy y đã luyện công năm ngày năm đêm, thương thế đã khỏi được quá nửa. Khoảng cuối giờ Ngọ đầu giờ Mùi ngày hôm sau, phía đông thôn vang lên tiếng hú. Khưu Xử Cơ nói "Lưu sư đệ về rồi". Đợi một lúc, chợt thấy Lưu Xử Huyền đưa một ông già đầu bạc râu bạc bước vào. Ông già này khoác áo ngắn vải vàng, chân đi hài gai, tay cầm một chiếc quạt lá quỳ lớn, vừa nói vừa cười bước vào, nhìn thấy Toàn Chân ngũ tử chỉ khẽ gật đầu, tựa hồ không coi mọi người vào đâu. Chỉ nghe Lưu Xử Huyền cười nói "Vị này là Thiết chương thủy thượng phiêu Cừ lão tiên bối, chúng ta hôm nay may mắn được bái kiến, thật là có duyên".

Hoàng Dung nghe thấy suýt nữa bật ra tiếng cười lấy khuỷu tay huých nhẹ vào Quách Tĩnh. Quách Tĩnh cũng thấy buồn cười. Hai người đều nghĩ "Để xem lão khốn này lừa người ta thế nào".

Bọn Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ đều đã nghe tới đại danh của Cừ Thiên Nhận từ lâu, lập tức tỏ vẻ cung kính, ăn nói với y vô cùng khiêm tốn. Cừ Thiên Nhận lại thuận miệng nói bừa. Nói chuyện một lúc, Khưu Xử Cơ hỏi có gặp sư thúc Chu Bá Thông của họ không. Cừ Thiên Nhận nói "Lão Ngoan đồng à? Y bị Hoàng Dược Sư giết rồi". Mọi người giật nảy mình. Lưu Xử Huyền nói "Có thật không Hôm qua vẫn còn thấy Chu sư thúc, chỉ là ông chạy rất mau, không sao đuổi kịp".

Cừ Thiên Nhận sừng sốt, cười mà không nói gì, trong lòng tính toán làm sao bịa đặt cho trôi. Khưu Xử Cơ hỏi chen vào "Lưu sư đệ, người có thấy hai người

đuổi theo Chu sư thúc là ai không?". Lưu Xử Huyền nói "Một người mặc áo trắng, một người mặc trường bào vải xanh. Họ chạy rất mau, ta chỉ thoáng thấy khuôn mặt của người mặc áo bào màu xanh vô cùng kỳ dị, giống như một cái xác chết". Cừu Thiên Nhận đã gặp Hoàng Dược Sư ở Quy Vân trang, lập tức nói ngay "Phải rồi, người giết chết Lão Ngoan đồng chính là Hoàng Dược Sư mặc trường bào vải xanh. Người khác làm sao có bản lĩnh ấy được? Ta muốn bước ra khuyên can, nhưng đáng tiếc đã chậm mất một bước. Ờ, Lão Ngoan đồng chết thật là thê thảm. Thiết chuồng thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận rất nổi tiếng trong võ lâm, lại là bậc cao nhân tiền bối có thân phận rất cao, Toàn Chân lục tử đời nào nghĩ rằng y thuận miệng nói bừa, lập tức ai cũng vô cùng bị phẫn. Khưu Xử Cơ đập bàn ầm ầm chửi mắng Hoàng Dược Sư tàn tệ. Hoàng Dược Sư trong mắt thất nghe thấy vô cùng tức giận, nàng không trách Cừu Thiên Nhận bịa chuyện, lại trách Khưu Xử Cơ không được chửi mắng cha nàng như thế."

Lưu Xử Huyền nói "Đàm sư ca cước trình mau hơn ta, hoặc giả có thể nhìn thấy tình hình sư thúc bị hại". Tôn Bất Nhị nói "Đàm sư ca bây giờ còn chưa về, biết đâu lại bị lão tặc...". Nói tới đó sắc mặt thê thảm, im bất không nói gì nữa. Khưu Xử Cơ tuốt kiếm đứng dậy, quát lớn "Chúng ta mau đi cứu người trả thù!".

Cừu Thiên Nhận sợ họ gặp Chu Bá Thông, vội nói "Hoàng Dược Sư biết các ngươi tụ họp ở đây, trước mắt sẽ tìm tới thôi. Hoàng lão tà rất gian ác, hôm nay lão phu quả thật không tha y được, bây giờ ta đi tìm y, các ngươi cứ ở đây chờ tin hay là được". Mọi người tôn trọng y là bậc tiền bối, không tiên trái lời lại sợ trên đường bỏ qua Hoàng Dược Sư, quả thật không bằng cứ ở đây dĩ dật dĩ lao chờ địch nhân tới, lúc ấy đều nhất tề khom lưng cảm tạ, đưa y ra cửa.

Cừu Thiên Nhận bước qua bậc cửa, quay người vung tay một cái, nói "Không cần đưa xa. Hoàng lão tà công phu tuy lợi hại nhưng ta có cách chế phục y, các ngươi xem đây". Rồi đưa tay rút trong lưng ra một thanh kiếm sắc sáng loáng như gương, kê mũi kiếm vào giữa bụng mình, quát lớn một tiếng đâm thẳng vào. Mọi người đồng thanh bật tiếng la hoảng, chỉ thấy thanh kiếm dài ba thước đã đâm ngập quá nửa vào bụng y. Cừu Thiên Nhận cười nói "Trong thiên hạ bất kể là binh khí sắc bén thế nào cũng không làm ta bị thương được, các vị không cần hoảng sợ. Lần này ta đi, nếu không gặp y, Hoàng lão tà có tới đây, các vị cũng không cần động thủ với y để khỏi tổn thất, chờ ta trở lại chế phục y".

Khưu Xử Cơ nói "Mối thù của sư thúc, người làm đệ tử không thể không trả". Cừu Thiên Nhận thở dài một tiếng, nói "Thế cũng được, đó cũng là vận số xui khiến ra như thế. Các người muốn trả thù thì có một việc phải nhớ thật kỹ". Mã Ngọc nói "Xin Cừu lão tiên bối chỉ điểm Cừu Thiên Nhận về mặt trình trọng nói "Một khi gặp Hoàng lão tà thì các người lập tức hợp lực xông vào đánh ngay, không nên trò chuyện với y nửa câu một tiếng nào, nếu không như thế thì mối thù này vĩnh viễn không trả được đâu, phải nhớ thật kỹ đấy!", Nói xong quay người bước ra, thanh kiếm sắc vẫn cắm vào giữa bụng.

Mọi người nhìn nhau hoảng sợ, sáu người bọn Mã Ngọc người nào cũng kiến văn rộng rãi, nhưng kiếm sắc đâm vào bụng mà vẫn thản nhiên như thường quả thật là chuyện chưa từng nghe, nghĩ thâm nội công của người này thật đã đạt tới mức cao thâm không thể lường được. Họ nào biết đó chỉ là một thủ pháp lừa người của Cừu Thiên Nhận : thanh kiếm của y tất cả có ba đoạn, mũi kiếm chỉ vừa hơi chịu lực thì đoạn thứ nhất và đoạn thứ hai đã lập tức rút vào đoạn thứ ba, mũi kiếm chỉ chạm vào da bụng, người ngoài từ xa nhìn vào đều cho rằng mũi kiếm đã đâm ngập vào người. Y nhận lễ vật của Hoàn Nhan Hồng Liệt, đi khích bác cho hào kiệt Giang Nam đánh nhau để tiện cho quân Kim nam hạ, cứ gặp cơ hội là lập tức bịa đặt theo để lừa đảo.

*** vietkiem.com ***

Hôm ấy Toàn Chân thất tử ngồi đứng không yên, không lòng dạ nào ăn cơm, chờ đến chiều muộn bảy, chợt nghe phía bắc thôn vắng vắng có người kêu hú, một trước một sau, chớp mắt đã tới ngoài quán.

Sáu người bọn Mã Ngọc vốn đang ngồi xếp bằng trên nệm cỏ thổ nạp luyện khí. Doãn Chí Bình công lực kém nhất đã thiếp đi, nghe thấy tiếng hú, nhất tề đứng phắt lên, Mã Ngọc nói "Địch nhân truy kích Đàm sư đệ tới. Các vị sư đệ cẩn thận đề phòng đấy".

Đó là đêm cuối cùng Quách Tĩnh vận công trị thương, trong bảy ngày bảy đêm ấy không những y đã chữa khỏi hẳn nội thương, miệng vết thương cũng đã bắt đầu

lành, mà công lực của cả hai người Quách Hoàng cũng đã có tiến bộ rất lớn. Mấy giờ cuối cùng ấy chính là thời gian then chốt để y viên mãn được công phu.

Hoàng Dung nghe Mã Ngọc nói, vô cùng lo lắng "Nếu người tới là cha, Toàn Chân thất tử ắt sẽ động thủ với ông, mình lại không thể ra ngoài lên tiếng nói ra chân tướng, chỉ sợ thất tử đều phải bị thương dưới tay cha, chuyện sống chết của thất tử vốn không quan hệ gì tới mình, chỉ sợ Tĩnh ca ca và bọn Mã đạo trưởng vốn có uyên nguyên, với tính nết của y thật khó mà chấp tay đứng nhìn không cứu. Nếu y xông vào không những công lao bấy nhiêu ngày vụt hết, mà còn khó giữ được tính mạng". Vội ghé tai Quách Tĩnh khẽ nói "Tĩnh ca ca, nhất định người phải ưng thuận với ta, là bất kể có chuyện to tát thế nào thì ngàn vạn lần cũng không được ra ngoài Quách Tĩnh vừa gật gật đầu, tiếng hú đã tới ngoài cửa quán.

Khưu Xử Cơ kêu lên "Đàm sư ca, bày Thiên cang Bắc đẩu trận?". Quách Tĩnh nghe bốn chữ Thiên cang Bắc đẩu, trong lòng hoảng sợ, nghĩ thầm "Trong Cửu âm chân kinh nhiều lần nhắc tới Bắc đẩu đại pháp, nói là pháp môn cơ bản của người tu tập nội công thượng thừa, Bắc đẩu đại pháp chép trong kinh huyền diệu sâu sắc, rất khó hiểu rõ, không biết trận Thiên cang Bắc đẩu của bọn Mã đạo trưởng có liên quan gì với nó không, cũng phải xem cho rõ".

Y ghé mắt nhìn qua lỗ hổng, chợt nghe bình một tiếng, cánh cửa mở tung, một người phi thân vọt vào. Chỉ thấy áo đạo bào của y giương lên, chân trái đã nhấc qua khỏi bậc cửa đột nhiên khuy xuống, lại ngã ngoài cửa, té ra địch nhân đã đuổi sát tới sau lưng ra tay tập kích. Khưu Xử Cơ và Vương Xử Nhất đồng thời phi thân vọt ra trước cửa, tay áo đạo bào vung ra, song chuồng cùng đánh. Bùng một tiếng, đối phương ngoài cửa vung chuồng đón đỡ, Khưu Vương hai người lui lại hai bước, địch nhân cũng lui lại hai bước, Đàm Xử Đoan đã thừa lúc sơ hở lách vào trong. Dưới ánh trăng chỉ thấy y đầu tóc xỏa tung, trên mặt có hai vết máu, trường kiếm trên tay phải đã gãy mất một nửa, đáng vẻ vô cùng thảm hại. Đàm Xử Đoan bước vào cửa rồi không nói câu nào, lập tức xếp bằng ngồi xuống đất, sáu người bọn Mã Ngọc cũng đều ngồi xuống.

Chỉ nghe trong bóng tối ngoài cửa có một giọng nữ nhân lạnh lẽo vang lên "Đàm lão đạo, nếu lão nương không nể mặt Mã Ngọc sư huynh người thì đã sớm lấy mạng của người trên đường rồi. Người đưa lão nương tới đây làm gì? Kẻ phát chuồng cứu người mới rồi là ai, nói cho Mai Siêu Phong ta nghe xem". Trong đêm vắng nghe giọng y thì nói như tiếng cú kêu, tuy đang mùa hè nhưng mọi người đều

không kịp được cảm thấy rừng mình ớn lạnh. Y thị vừa dứt lời, chung quanh lại yên ắng, ngoài cửa tiếng dế ran ran có thể nghe thấy. Qua một lúc chỉ nghe một tràng tiếng lách cách, Quách Tĩnh biết là tiếng từ khớp xương toàn thân của Mai Siêu Phong phát ra, trong chốc lát y thị sẽ xông vào động thủ.

Lại qua một lúc, chợt nghe một người thông thả ngâm nga "Mấy chục năm dài học đạo tiên". Quách Tĩnh nghe biết là tiếng Mã Ngọc, ngữ khí vô cùng hòa hoãn bình đạm.

Đàm Xử Doan ngâm tiếp "Suốt ngày xõa tóc chạy như điên", thanh âm rất thô hào. Quách Tĩnh nhìn kỹ Nhị sư huynh trong Toàn Chân thất tử, thấy y da thịt trên mặt giật giật, mày rậm mắt to, thân hình cao lớn. Nguyên Đàm Xử Doan trước khi xuất gia từng làm thợ rèn ở Sơn Đông, sau khi theo phái Toàn Chân lấy đạo hiệu là Trường Chân tử. Đạo nhân thứ ba thân hình gầy nhỏ, mặt mũi cũng choắt như con khỉ, chính là Trường Sinh tử Lưu Xử Huyền, chỉ nghe y ngâm "Trùng Dương dưới điện bày hoa thắm". Y thân thể tuy thấp bé nhưng thanh âm vang rền. Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ đọc tiếp "Thái âm trong cung kết lá sen". Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất ngâm "Không vật rời xa miền ngoại cảnh". Quảng Ninh tử Hách Đại Thông ngâm "Có ai biết rõ mối tiền duyên". Thanh Tĩnh tử nhân Tôn Bất Nhị ngâm "Cười dài ra của không e ngại". Mã Ngọc ngâm câu kết "Mây dưới Tây Hồ trắng ở trên".

Mai Siêu Phong nghe tiếng bảy người ngâm thơ, ai cũng trung khí đầy rẫy, nội công thâm hậu, ngấm ngấm hoảng sợ "Chẳng lẽ Toàn Chân thất tử đều tụ họp cả ở đây sao? Không, ngoài Mã Ngọc, giọng nói của những người còn lại đều không giống". Lúc y thị trên đỉnh dốc núi đứng đứng ở Mông Cổ đã nghe Mã Ngọc và Giang Nam lục quái mạo nhận là Toàn Chân thất tử trò chuyện với nhau. Y thị tuy mù nhưng thính giác rất linh mẫn, trí nhớ lại tốt, tiếng nói của một người mà rơi vào tai thì vĩnh viễn không quên. Y thị không biết đêm ấy toàn là Mã Ngọc bày nghi trận, lúc ấy cao giọng nói "Mã đạo trưởng, từ lúc chia tay đến nay vẫn khỏe chứ". Hôm trước Mã Ngọc đối với y thị đã nể mặt dung tình, Mai Siêu Phong tuy là người độc ác nhưng cũng biết hay dở. Đàm Xử Huyền đuổi theo Chu Bá Thông không kịp, trên đường về thấy Mai Siêu Phong dùng người sống luyện công, y lòng dạ hiệp nghĩa xông lên trừ hại, nào ngờ không phải là địch thủ của y thị. May mà Mai Siêu Phong nhận ra được y là đạo nhân phái Toàn Chân, nghĩ tới ân tình của Mã Ngọc, chỉ đánh y bị thương chứ chưa hạ sát thủ, đuổi theo tới đây.

Mã Ngọc nói "Đội phúc đội phúc! Đao Đào Hoa và phái Toàn Chân không oán không thù, tôn sư sẽ tới ngay chứ?". Mai Siêu Phong sững sốt hỏi "Các người tìm sư phụ ta làm gì?".

Khưu Xử Cơ quát "Yêu phụ giỏi lắm, mau gọi sư phụ người tới đây xem thủ đoạn của Toàn Chân thất tử Mai Siêu Phong cả gian quát lớn "Người là ai?". Khưu Xử Cơ nói "Khưu Xử Cơ! Con yêu phụ nhà người đã nghe tới chưa?".

Mai Siêu Phong cao giọng kêu lên quái dị phi thân nhảy lên nhận đúng chỗ Khưu Xử Cơ nói, tay trái giữ trước ngực, trái phải chup thẳng ra. Quách Tĩnh biết một cái chup mày của Mai Siêu Phong rất lợi hại, quả rất khó đón đỡ, Khưu Xử Cơ võ công tuy cao cường cũng không thể thẳng thắn đón tiếp, nào ngờ y vẫn ngồi xếp bằng dưới đất, không đỡ gạt cũng không né tránh. Quách Tĩnh kêu thảm "Không xong! Tại sao Khưu đạo trưởng lại phách lối như thế?".

Nhìn thấy tay trái của Mai Siêu Phong đã chup gần tới đỉnh đầu Khưu Xử Cơ, đột nhiên hai bên có chuông phong quét ra, chính là Lưu Xử Huyền và Vương Xử Nhất đồng thời phát chuông. Mai Siêu Phong trái phải liên tiếp phát kình, chuông phải quét ngang ra định chống lại chuông lực của Lưu Vương hai người. Nào ngờ hai người này chuông lực cùng phát ra, một âm một dương phối hợp với nhau, lực đạo rất mãnh liệt, hoàn toàn không phải là nội lực của hai người hợp lại sánh được Mai Siêu Phong trên không bị chuông phong hất tới lập tức tung lên phía trên, tay phải vội biến trái thành chuông dùng sức đập xuống, thân hình lật về phía sau rơi lên bậc cửa, không kìm được cả kình thất sắc, nghĩ thầm hai người này công phu cao thâm như thế quyết không phải là bọn Toàn Chân thất tử, bèn quát "Là Hồng Thất công, Đoàn hoàng gia ở đây phải không?". Khưu Xử Cơ cười nói "Bọn ta chỉ là Toàn Chân thất tử, lấy đâu ra Hồng Thất công, Đoàn hoàng gia?". Mai Siêu Phong lạ lùng không hiểu "Đàm lão đạo không phải là địch thủ của mình, tại sao trong sư huynh đệ của y lại có loại cao thủ thế này Chẳng lẽ giữa huynh đệ đồng môn mà võ công chênh lệch nhau tới mức như thế sao?".

Quách Tĩnh trong mắt thất nhìn ra cũng thấy rất bất ngờ, nghĩ thầm hai người Lưu Vương tuy công lực có cao hơn thì nhiều lắm cũng chỉ xấp xỉ với Mai Siêu Phong, tuy hai người hợp lực cũng quyết không thể nhẹ nhàng vung chuông một cái mà hất y thị bắn ra được. Công phu như thế nếu là Chu Bá Thông, Hồng Thất công, Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong đánh ra thì không có gì lạ, nhưng Toàn Chân thất tử làm sao có được bản lĩnh như thế?

Mai Siêu Phong tính vốn cương cường hung hãn, ngoài sự phụ ra không biết trên đời có sợ ai không, càng thua thiệt càng muốn làm dữ. Hôm trước trên đỉnh dốc núi đứng ở Mông Cổ, Mã Ngọc ngôn ngữ khiêm hòa, lấy lễ đối xử, y thị lập tức biết khó mà lui. Nhưng hôm nay Khưu Xử Cơ tin lời Cừu Thiên Nhận, cho rằng Chu Bá Thông quả thật đã bị Hoàng Dược Sư giết chết, lại thêm mối thù giết hại Quách Tĩnh, đối với đảo Đào Hoa căm hận thấu xương, mở miệng lại gọi y thị là yêu phụ, Mai Siêu Phong biết rõ là không chống nổi nhưng cũng quyết không chịu bỏ qua chuyện này, thoáng trầm ngâm rồi đưa tay vào lưng cỡi ngọn Độc long tiên ra quát "Mã đạo trưởng, hôm nay phải đắc tội rồi". Mã Ngọc nói "Nói thế làm gì?". Mai Siêu Phong nói "Ta muốn dùng binh khí, các vị rút đao kiếm ra đi!".

Vương Xử Nhất nói "Bọn ta bảy người, người chỉ có một mình, lại bị mù không nhìn thấy gì, Toàn Chân thất tử có kém cỏi hơn cũng không thể động binh khí với người. Bọn ta ngồi bất động ở đây, người cứ ra chiêu là được?". Mai Siêu Phong lạnh lùng nói "Các người ngồi bất động, là muốn chống lại ngọn ngân tiên của ta à?". Khưu Xử Cơ cười "Con yêu phụ, hôm nay là ngày người mất mạng, còn lải nhải nhiều làm gì?". Mai Siêu Phong hừ một tiếng, tay phải vung ra, ngọn trường tiên buộc đầy móc câu như một con mãng xà lớn từ từ bay ra, đầu roi phóng thẳng vào Tôn Bất Nhị.

Hoàng Dung trong mật thất nghe đôi bên đấu khẩu, nghĩ thầm ngọn Độc long tiên của Mai Siêu Phong lợi hại như thế mà Toàn Chân thất tử lại dám ngồi yên bất động, tay không chống đỡ, để xem sẽ dùng thủ đoạn thế nào, kéo Quách Tĩnh ra một bên, bảo y cho nàng nhìn vào lỗ hổng. Nàng nhìn thấy phương vị của Toàn Chân thất tử ngồi trong sảnh, lập tức ngạc nhiên "Đây là hình thế chòm sao Bắc đẩu! ờ, không sai, mới rồi Khưu đạo trưởng đã nói là bày trận Thiên cang Bắc đẩu". Hoàng Dược Sư tinh thông cái học thiên văn toán số, Hoàng Dung lúc nhỏ đem hệ ra hóng mát thường được cha bế lên trên gối chỉ trở giảng giải về tinh tú trên trời, nên biết được hình thế trận pháp của bảy đạo nhân này.

Trong Toàn Chân thất tử thì Mã Ngọc ngồi chỗ sao Thiên khu, Đàm Xử Huyền ngồi chỗ sao Thiên toàn, Lưu Xử Huyền ngồi chỗ sao Thiên cơ, Khưu Xử Cơ ngồi chỗ sao Thiên quyền, bốn người hợp thành lòng gáo, Vương Xử Nhất ngồi chỗ sao Ngọc hành, Hách Đại Thông ngồi chỗ sao Khai dương, Tôn Bất Nhị ngồi chỗ sao Dao quang, ba người hợp thành chuôi gáo. Trong bảy sao Bắc đẩu thì sao Thiên quyền có độ sáng thấp nhất, lại là chỗ lòng gáo nối với chuôi gáo, rất là

xung yếu, vì vậy do Khưu Xử Cơ võ công cao cường nhất trong thất tử trấn giữ Trong chuôi gáo thì sao Ngọc hành làm chủ, nên lấy Vương Xử Nhất võ công đứng thứ hai đảm nhận.

Chỉ thấy ngọn Độc long tiên của Mai Siêu Phong đánh tới giữa ngực Tôn Bất Nhị, thế đi tuy chậm nhưng vô cùng lợi hại, đạo cô này lại vẫn ngồi yên bất động. Hoàng Dung nhìn theo ngọn roi, chỉ thấy trên áo đạo bào của bà ta thêu một bộ xương, thăm lấy làm lạ "Phái Toàn Chân đều xưng là huyền môn chính tông, tại sao y phục của bà ta lại giống như Mai sư tỷ?, Nàng không biết năm xưa lúc Vương Trùng Dương điểm hóa cho Tôn Bất Nhị từng vẽ một bức tranh bộ xương ban cho bà ta, ý tứ nói đời người ngắn ngủi, trong chớp mắt là trôi qua, biến thành xương khô nên phải tu tập chân tính theo về đại đạo. Tôn Bất Nhị nhớ lời sư phụ, thêu bức tranh ấy lên đạo bào. Ngọn ngân tiên đánh tới tuy chậm nhưng tiếng gió rít lên vù vù, nhìn thấy đầu roi đã còn cách hình cái đầu lâu trên ngực áo đạo bào của bà ta vài tấc, đột nhiên ngọn roi co mau lại như con mãng xà bị người ta dùng sức chém mạnh cho một đao, bắn thẳng như mũi tên về phía Mai Siêu Phong. Lần này ngọn roi phóng đi cực mau, Mai Siêu Phong chỉ cảm thấy cánh tay hơi chấn động, lập tức thấy kình phong cuốn vào giữa mặt, vội cúi đầu xuống, ngọn ngân tiên đã lướt qua mái tóc, kêu thầm "Nguy hiểm thật", rồi vung roi quét ngang ra. Chiêu này đánh vào Mã Ngọc và Khưu Xử Cơ, hai người vẫn ngồi trên mặt đất bất động, Đàm Xứ Đoan và Vương Xử Nhất cùng vung chuồng gạt ngọn ngân tiên ra.

Qua được vài chiêu, Hoàng Dung đã nhìn thấy rõ lúc Toàn Chân thất tử nghênh địch chỉ đánh một tay, một tay đặt lên vai người bên cạnh. Nàng vừa suy nghĩ đã biết ngay chỗ ảo diệu bên trong "Té ra đây cũng giống như việc mình vận công giúp Tĩnh ca ca trị thương. Công lực của bảy người bọn họ hợp lại làm một, Mai sư tỷ làm sao chống được?". Nguyên trận pháp Thiên cang Bắc đấu này là công phu huyền môn bậc nhất của phái Toàn Chân, năm xưa Vương Trùng Dương từng vì trận pháp này tốn rất nhiều tâm huyết, sức yếu lấy nó để liên thủ hợp kích thì cũng hóa thành mạnh, có thể dùng trong chiến trận. Mấy người xông vào tấn công thì người bị tấn công trước mặt không cần ra sức đỡ gạt, mà do đồng đạo hai bên phản công, như một người gồm được cả võ công của mấy người, quả thật oai lực không sao chống được.

Lại qua vài chiêu, Mai Siêu Phong càng lúc càng kình hoàng, biết là địch nhân không hề đỡ gạt chụp bắt ngọn roi mà chỉ theo thế đẩy chệch đi, hất đầu roi

về phía đối phương, ngọn roi tuy vẫn có thể múa lên nhưng vòng roi càng lúc càng thu hẹp. Qua một lúc, ngọn ngân tiên dài mấy trượng đã có một nửa bị trận thế của đối phương giữ chặt không sao rút ra được. Nếu lúc ấy vút roi bỏ chạy thì có thể thoát thân, nhưng y thì đã tốn rất nhiều công sức chế ra ngọn trường tiên này, để người ta ngồi yên dưới đất tay không cướp mất, làm sao cam tâm?

Tuy y thị chỉ do dự trong chớp mắt nhưng thời cơ đã lập tức qua mất, trận Thiên Cang Bắc đẩu đã chính thức phát động, nếu người ngồi ở chỗ sao Thiên quyền không thu trận thì bảy người cứ từng chiêu từng chiêu xuất thủ. Mai Siêu Phong biết có liều mạng cũng phải chết, không biết làm sao đành nghiêng rặng vút ngọn roi nhưng đã không còn kịp nữa. Lưu Xử Huyền vung chuồng đập ra chát một tiếng, ngọn trường tiên đập vào tường làm nóc nhà rung động, gạch ngói va vào nhau kêu thành tiếng, bụi bặm bên trên ào ào đổ xuống. Mai Siêu Phong dưới chân loạng choạng, bị một chuồng ấy đánh cho đứng không vững, chúi lên trước một bước.

Một bước ấy tuy chỉ có hai thước, nhưng là then chốt thành bại. Nếu trước đó một lúc y thị bỏ roi thì có thể không chúi lên một bước mà là lui về phía sau một bước, lập tức quay ra của thì chưa chắc thất tử đã đuổi theo, mà cho dù muốn đuổi theo cũng chưa chắc đã đuổi kịp, bây giờ lại chúi lên phía trước một bước, trong lòng biết là không hay, song chuồng cùng vung ra, vừa đúng lúc chuồng lực của Tôn Bất Nhị, Vương Xử Nhất hai người đánh tới, đang cố sức chi trì thì chuồng lực của Mã Ngọc và Hách Đại Thông lại tiếp tục vỗ ra.

Y thị biết rõ bước lên là rất nguy hiểm, nhưng tình thế bức bách, chỉ còn cách bước chân trái lên nửa bước, quát lớn một tiếng, chân phải phi ra, trong chớp mắt liên tiếp chia ra đá vào cổ tay của Mã Ngọc và Hách Đại Thông. Khưu Xử Cơ, Lưu Xử Huyền cùng đồng thanh kêu gọi "Hảo công phu", cũng một trước một sau phóng chuồng giải cứu. Mai Siêu Phong chân phải chưa rơi xuống, chân trái đã nhấc lên như chớp chia ra đá vào tay chuồng của Khưu Lưu hai người, nhưng lúc chân trái rơi xuống đất lại bước lên thêm một bước. Bước tiến ấy đã rơi vào vòng vây của trận Thiên Cang Bắc đẩu, trừ phi đánh ngã một người trong thất tử, nếu không thì không có cách nào thoát thân.

Hoàng Dung nhìn thấy ngấm ngấm hoảng sợ, dưới ánh trăng vàng vọt chỉ thấy Mai Siêu Phong tóc xỏa bay tung, ngang dọc xung đột, chuồng đánh chân đá, lúc giờ tay nhấc chân đều có tiếng gió rít lên, đúng như cộp chộp beo vỗ. Toàn

Chân thất tử thì lấy tĩnh chế động, ngồi xếp bằng trên mặt đất, đánh vào đầu thì đuôi ứng, đánh vào đuôi thì đầu ứng, đánh vào giữa thì đầu đuôi cùng cử ứng, vây chặt y thị trong trận. Mai Siêu Phong liên tiếp sử dụng Cửu âm bạch cốt trảo và Tồi tâm chuồng, chỉ muốn phá vây, nhưng vẫn bị chuồng lực của thất tử ép trở về, hoảng sợ kêu ầm lên. Lúc ấy thất tử muốn lấy mạng y thị thì chỉ cần nhấc tay một cái nhưng thủy chung vẫn không hạ sát thủ.

Hoàng Dung nhìn hồi lâu, lập tức tỉnh ngộ "A, phải rồi họ muốn mượn Mai sư tỷ để bày trận luyện công. Loại cao thủ có võ công cao cường như y thị đâu dễ mà gặp, nhất định phải làm y thị xung đột tới kiệt lực mà chết mới thôi", nhưng lần này nàng đoán chỉ đúng có một nửa, việc mượn Mai Siêu Phong để luyện công thì không sai, nhưng Đạo gia không khinh di sát sinh, không đến nỗi có ý đá thương tính mạng của y thị. Hoàng Dung tuy không có hảo cảm với Mai Siêu Phong nhưng thấy thất tử vây khốn y thị như thế lại bất nhẫn, nhìn một lúc thì không muốn nhìn nữa, tránh ra cho Quách Tĩnh nhìn vào lỗ hổng. Chỉ nghe bên ngoài mặt thất tiếng gió lúc nhanh lúc chậm, vẫn đang giao đấu kịch liệt.

Quách Tĩnh lúc đầu mới nhìn cảm thấy rất mờ ảo, thấy thất tử ngồi lơ lửng không thẳng hàng dưới đất giao đấu với Mai Siêu Phong, không sao hiểu được. Hoàng Dung nói vào tai y "Họ ngồi theo phương vị chòm sao Bắc đẩu, nội lực của bảy người tương thông với nhau, nhìn thấy chưa?". Quách Tĩnh được một câu nhắc nhở, rất nhiều lời lẽ trong quyển hạ của bộ Cửu âm chân kinh cứ từng câu từng câu trôi qua, vốn là y không hiểu ý tứ, đến lúc ấy thấy cách thức xuất chiêu bày trận của thất tử lại không cần phải giải thích, lập tức hiểu rõ ngay. Y càng xem càng mừng, không kìm được đứng phất dậy.

Hoàng Dung cả kinh vội kéo y lại. Quách Tĩnh giật nảy mình lập tức ngồi xuống, lại đưa mắt nhìn qua lỗ hổng, lúc ấy y đã hiểu rõ yếu chỉ của trận Thiên cang Bắc đẩu, tuy không biết sử dụng thế nào, nhưng mỗi chiêu mỗi thức của thất tử đánh ra đều như đang dạy những yếu quyết thế dụng trong Cửu âm chân kinh. Bộ Cửu âm chân kinh này là một vị tiên bối cao nhân đọc hết kinh sách đạo gia cổ kìm mà ngộ ra, Vương Trùng Dương lúc sáng chế ra trận pháp này chưa từng nhìn thấy chân kinh nhưng võ học Đạo gia cùng ra từ một nguồn, yếu chỉ căn bản vốn không khác nhau nhiều nên những chỗ sinh khắc biến hóa của trận pháp này cũng không ra khỏi sự bao quát của chân kinh. Hôm trước Quách Tĩnh trên đảo Đào Hoa đứng ngoài thấy Hồng Thất công giao đấu với Âu Dương Phong đã

học hỏi thêm được không ít, nhưng rốt lại y đầu óc ngu xuẩn, võ công của Bắc cái và Tây độc lại đều không cùng đường lối với chân kinh nên lãnh hội chỉ rất có hạn, bây giờ thấy thất tử hành công bày trận, dùng võ công Đạo gia ấn chứng võ học Đạo gia ghi trong chân kinh, chỗ nào cũng phù hợp, lúc ấy mới thật sự có tiến bộ lớn.

Nhìn thấy Mai Siêu Phong rất khó chi trì được nữa, thất tử dần dần giảm nhẹ chuông lục, chợt nghe ngoài cửa có người nói "Được huynh, người xuất thủ trước hay để huynh để thủ trước?".

Quách Tĩnh cả kinh, đó chính là giọng của Âu Dương Phong nhưng không biết y tiến vào lúc nào. Thất tử nghe thấy cũng đều kinh ngạc, đưa mắt nhìn ra cửa, chỉ thấy cạnh cửa có hai người một áo xanh một áo trắng sóng vai cùng đứng, chính là hai người đuổi theo Chu Bá Thông đêm trước. Toàn Chân thất tử đồng thanh hú khẽ, dừng tay thôi đánh, đứng thẳng người lên.

Hoàng Dược Sư nói "Giỏi lắm, bảy đứa súc sinh hợp sức đối phó với đệ tử của ta. Phong huynh cứ để ta dạy dỗ họ, người nói có phải là hà hiệp bọn tiểu bối không?". Âu Dương Phong cười nói "Họ không kính trọng người, người không bộc lộ chút ít công phu thì bọn tiểu bối này làm sao biết thủ đoạn của đảo chủ Đào Hoa?".

Vương Xử Nhất năm xưa từng gặp Đông tà Tây độc trên đỉnh Hoa Sơn, đang định bước lên ra mắt, Hoàng Dược Sư thân hình khẽ lắc đã lật tay đánh ra một chuông, Vương Xử Nhất muốn đón đỡ nhưng làm sao kịp, chát một tiếng, mặt đã bị trúng một đòn, loạng choạng một cái suýt ngã xuống đất. Khưu Xử Cơ cả kinh gọi lớn "Mau về chỗ cũ!". Chỉ nghe chát chát chát chát bốn tiếng vang lên. Đàm, Lưu, Hách, Tôn mỗi người trên mặt đều đã bị trúng một chuông. Khưu Xử Cơ thấy bóng áo xanh trước mắt chớp lên, một chuông đánh tới giữa mặt, chuông ảnh cũng không mau lẹ gì lắm nhưng không biết đỡ vào đâu là đúng, lúc gấp rút liền phát mau tay áo bào ra quét vào trước ngực Hoàng Dược Sư.

Khưu Xử Cơ võ công đứng đầu thất tử, cái phát ấy quả thật không phải tầm thường. Hoàng Dược Sư quá khinh địch, lại bị tay áo y quét trúng, trước ngực đau rát, vội vận khí bảo vệ, tay trái lật lên nắm vào tay áo y, kế đó tay phải xĩa thẳng vào hai mắt Khưu Xử Cơ. Khưu Xử Cơ giật mạnh tay lại, tay áo rách toạc, Mã Ngọc và Vương Xử Nhất cũng song song sấn vào. Hoàng Dược Sư thân hình mau

lệ vô cùng, đánh Khưu Xử Cơ một đòn không trúng, đã như chớp vọt tới sau lưng Hách Đại Thông, vung chân ra bình một tiếng đá y lộn nhào một vòng.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã nhường lại lỗ hổng cho Hoàng Dung nhìn, nàng thấy cha đại triển thần oai, trong lòng vô cùng vui sướng, nếu không nghĩ tới Quách Tĩnh còn phải chữa thương một hai giờ nữa thì đã sớm vỗ tay kêu ầm lên rồi.

Âu Dương Phong hô hô cười rộ, kêu lên "Đám đệ tử của Vương Trùng Dương đúng là một lũ bị thịt!".

Khưu Xử Cơ từ khi học võ đến nay chưa từng đại bại như thế, luôn miệng kêu lên "Mau chiếm lại nguyên vị Nhưng Hoàng Dược Sư thoát đông thoát tây, chớp mắt đã liên tiếp đánh ra bảy tám chiêu sát thủ, mọi người lo đỡ gạt chưa xong, làm sao còn có thể bày thành trận thế Chỉ nghe chát chát hai tiếng, Mã Ngọc và Đàm Xử Đoan trường kiếm trên lưng đã bị y giật ra bẻ gãy ném xuống đất. Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất song kiếm cùng đâm ra, liên tiếp xông vào. Toàn Chân kiếm pháp biến hóa tinh diệu, song kiếm liên hợp, oai lực rất mạnh, Hoàng Dược Sư cũng không dám coi thường, ngưng thần đón đỡ mấy chiêu. Mã Ngọc thừa cơ đứng lại vào chỗ Thiên Khu vực chuồng đánh ra, kế đó mọi người cũng lần lượt đứng vào chỗ.

Trận Thiên Cang Bắc đấu vừa bày xong, tình thế lập tức thay đổi, hai người chỗ Thiên quyền, Ngọc hành đối địch chính diện, hai người chỗ Thiên cơ, Khai dương bên cạnh phát chuồng đánh giúp, hai người chỗ Dao quang, Thiên toàn phía sau cũng bước lên. Hoàng Dược Sư ào ào ào ào đánh ra bốn chiêu hất chuồng lực của bốn người ra, cười nói "Phong huynh, Vương Trùng Dương rõ ràng còn để lại một thủ đoạn này!". Câu ấy nói ra tuy có vẻ hời hợt nhưng trên tay đón đỡ chuồng lực của mọi người đã biết tình thế khác hẳn, bảy người này mỗi chiêu phát ra đều mang kinh lực rất lớn, khác hẳn với mới rồi từng người một đòn, bèn triển khai Lạc anh thần kiếm chuồng pháp xoay chuyển quay vòng trong trận, thân hình linh động, bóng chuồng tung bay. Hoàng Dung nghĩ thầm "Lúc cha dạy mình Lạc anh thần kiếm chuồng pháp, mình chỉ nói là năm hư một thực, bảy hư một thực, hư chiêu chỉ cốt dụ địch, nào ngờ lúc lâm trận thì năm chiêu hư bảy chiêu hư cũng đều có thể biến thành thực chiêu.

Chợt nghe a một tiếng, kế đó bình một tiếng, nguyên là Doãn Chí Bình thấy bốn người giao đấu hoa cả mắt, trời xoay đất chuyển, không biết có bao nhiêu. Hoàng Dược Sư tả xung hữu đột, trước mắt chợt tối sầm, ngã vật ra đất ngất đi.

Toàn Chân thất tử giữ chắc phương vị ra sức chống cự, biết chỉ cần một người hơi sơ xuất thì hôm nay thất tử không ai còn giữ được tính mạng, phái Toàn Chân cũng bị tiêu diệt từ đây. Hoàng Dược Sư trong lòng cũng ngấm ngấm kêu khổ, mới rồi xông vào nếu lập tức ra sát thủ, tiên tay giết chết một hai người của đối phương thì trận Thiên cang Bắc đẩu không thể bày được nữa, chỉ vì lúc đầu thủ hạ lưu tình nên bây giờ mới muốn thắng không được, muốn thôi không xong. Đôi bên đều rơi vào thế cuối lên lưng cọp, chỉ còn cách cùng dốc toàn lực để tự bảo vệ. Hoàng Dược Sư trong nửa giờ liên tiếp đối dùng mười ba loại võ công kỳ môn, nhưng thủy chung cũng chỉ ngang sức, đấu tới lúc gà gáy sáng, ánh nắng soi vào phòng, tám người vẫn chưa phân thắng bại.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã qua hết bảy ngày bảy đêm, tuy ngoài mặt thất đánh nhau long trời lở đất, nhưng y tâm định thần nhàn, nhắm mắt nhìn vào trong, đưa một luồng khí nóng rùng rục chuyển tới Vĩ lư, kế từ Vĩ lư lên Thận quan, từ Giáp tích, Song quan lên Thiên trụ, Ngọc chẩm, sau cùng lên tới cung Nê hoàn trên đỉnh đầu, ngừng lại một lúc, lưỡi đề lên nắp họng, luồng khí chuyển ra phía trước hạ xuống, từ Thần đình xuống Thước kiệu, Trùng lâu, lại xuống tới Hoàng đình, Khí huyết rồi từ từ chuyển xuống Đan điền.

Hoàng Dung thấy mặt y hồng nhuận, thần quang tươi sáng, trong lòng rất mừng, lại đưa mắt vào lỗ hổng nhìn ra, bất giác giật nảy mình. Chỉ thấy Cha chậm rãi bước đi, đạp theo phương bị bát quái, từng chuồng từng chuồng thông thả đánh ra. Nàng biết đây là võ công thượng thừa mà cha quyết không bao giờ khinh dị sử dụng, đến lúc ấy rõ ràng là thắng phụ sắp quyết, sinh tử quan đầu rồi Toàn Chân thất tử cũng dùng toàn lực thi triển, quát thét gọi nhau, trên đỉnh đầu bảy người đều có làn nhiệt khí bốc lên, mồ hôi thấm ướt đạo bào, không còn vẻ an nhàn như lúc đánh nhau với Mai Siêu Phong.

Âu Dương Phong tự thủ bàng quan, thấy trận Thiên cang Bắc đẩu của thất tử vô cùng lợi hại, chỉ mong Hoàng Dược Sư hao tổn chân khí, thân bị trọng thương, lần luận kiếm thứ hai ở Hoa Sơn sẽ bớt đi được một kình địch, nào ngờ Hoàng Dược Sư võ công dùng mãi không hết, thất tử tuy không rơi vào chỗ thua sút nhưng muốn thắng cũng không phải dễ, nghĩ thầm "Hoàng lão tà cao cường

thật!", chỉ thấy đôi bên chiêu số đánh ra càng lúc càng chậm, tình thế càng lúc càng nguy, không đầy thời gian uống cạn một chén trà thì trường ác đấu này nhất định phải kết thúc. Chợt thấy Hoàng Dược Sư quay qua chia hai tay đánh vào Tôn Bất Nhị và Đàm Xử Doan, Tôn Đàm hai người giơ tay đỡ gạt, Lưu Xử Huyền, Mã Ngọc phát chiêu giúp đỡ, Âu Dương Phong hú dài một tiếng quát "Dược huynh, ta tới giúp người đây", nói xong ngồi xổm xuống, phát song chưởng đánh mạnh vào lưng Đàm Xử Doan.

Đàm Xử Doan đang dùng toàn lực giao đấu với Hoàng Dược Sư, đột nhiên sau lưng có một luồng lực đạo di sơn đảo hải sập đánh tới, mãnh liệt vô luân, không những đồng môn không kịp cứu mà tự mình cũng không có cách nào tránh né, bình một tiếng thân hình gục xuống.

Hoàng Dược Sư tức giận nói "Ai bảo người chọc tay vào?". Nhìn thấy Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất song kiếm đâm tới, bèn phát tay áo gạt ra, chưởng phải đón đỡ chưởng lực của hai người Mã Ngọc, Hách Đại Thông.

Âu Dương Phong cười nói "Vậy thì để ta giúp họ!", song chưởng lập tức đánh vào sau vai Hoàng Dược Sư. Y ra tay đánh Đàm Xử Doan chỉ dùng ba thành công lực nhưng phát chưởng này đã ngưng tụ hết công lực bình sinh, nhân lúc Hoàng Dược Sư ra sức đánh với tứ tử, không rảnh đón đỡ, một chưởng này có thể lấy mạng y lập tức. Y đã định trước hết giết chết một người trong thất tử, kế đó sẽ tính Hoàng Dược Sư, trận Thiên cang Bắc đấu đã bị phá, cho dù thất tử trở mặt báo thù y cũng không sợ gì.

Lúc ấy y trở mặt ra độc chiêu trong chớp mắt, Hoàng Dược Sư công phu có cao cường hơn cũng không thể trước mặt chống tứ tử, sau lưng chống Tây độc, kêu thảm "Mạng ta thôi rồi!", chỉ đành vận khí vào lưng liều mạng chịu bị trọng thương, thẳng thẩn đón tiếp một chưởng Cáp mô công của y. Âu Dương Phong một chưởng ấy kinh lực rất lớn thế tới tuy chậm nhưng thấy độc kế đã thành, chính đang mừng thầm. Đột nhiên bóng đen chớp lên, một người từ bên cạnh vọt tới nhảy xổ lên lưng Hoàng Dược Sư kêu lớn một tiếng chịu thay y một chưởng.

Hoàng Dược Sư và bọn Mã Ngọc đồng thời thu chiêu nhảy qua một bên, chỉ thấy người ấy vốn là Mai Siêu Phong liều mạng bảo vệ sư phụ. Hoàng Dược Sư quay đầu nhìn lại, cười nhạt nói "Lão Độc vật độc thật, quả nhiên danh bất hư truyền!".

Âu Dương Phong lần này đánh phải người khác, kêu thâm trong bụng liên tiếp "Đáng tiếc", biết Hoàng Dược Sư và sáu đạo sĩ Toàn Chân liên thủ thì mình khó mà giữ được tính mạng, hô hô cười rộ, phi thân vọt ra cửa.

Mã Ngọc cúi xuống bế Đàm Xử Doan, vừa chạm tay vào đã giật nảy mình, chỉ thấy người y run run co giật, đầu cứ rũ xuống. Nguyên là một chưởng vừa rồi của Âu Dương Phong đã đánh gãy hết xương sườn xương sống của y. Mã Ngọc thấy sư đệ sắp mất mạng trong khoảnh khắc, không kìm được chảy nước mắt. Khưu Xử Cơ vung kiếm đuổi theo, xa xa chỉ nghe tiếng Âu Dương Phong kêu lên "Hoàng lão tà, ta giúp người phá trận pháp của Vương Trùng Dương, lại trừ khử giúp người một tên nghiệt đồ phản bội của đảo Đào Hoa, sáu đứa súc sinh còn lại thì một mình người đối phó cũng được, chúng ta sẽ gặp lại sau!".

Hoàng Dược Sư hừ một tiếng, biết lúc Âu Dương Phong ra đi đã thi triển độc chiêu, buông lời nói khích, đem tội giết Đàm Xử Doan trút hết vào đầu mình để phái Toàn Chân căm giận báo thù y. Y biết rõ đây là độc kế ly gián của Âu Dương Phong nhưng cũng không muốn giải thích với mọi người phái Toàn Chân, từ từ bế Mai Siêu Phong lên, thấy y thị miêng đầy máu tươi, đã không thể sống được nữa.

Khưu Xử Cơ đuổi theo mười mấy trượng, Âu Dương Phong đã chạy mất hút. Mã Ngọc sợ y một mình đuổi theo lại gặp độc thủ của Tây độc liên cao giọng gọi "Khưu sư đệ quay lại". Khưu Xử Cơ mắt như đỏ lửa, sãi chân trở về, chỉ thẳng Hoàng Dược Sư chửi "Phái Toàn Chân ta có thù oán gì với người, lão ma đầu tà ác nhà người đầu tiên giết chết Chu sư thúc của bọn ta, lại giết Đàm sư ca của bọn ta, là tại làm sao". Hoàng Dược Sư sừng sốt nói "Chu Bá Thông à? Là ta giết y chết à?". Khưu Xử Cơ nói "Người còn chối sao?".

Hoàng Dược Sư cùng Chu Bá Thông, Âu Dương Phong, ba người tỷ thí cước lực, chạy mấy trăm dặm vẫn không phân cao thấp, vốn là muốn phân thắng phụ mới chịu thôi, nào ngờ chạy được nửa đường, Chu Bá Thông đột nhiên nhớ lại Hồng Thất công một mình đang trong cung cấm, đã mất hết võ công, nếu bị phát giác sẽ lập tức có mối nguy tới tính mạng, vội nói "Lão Ngoan đồng có việc không tỷ thí nữa, không tỷ thí nữa!". Y nói không tỷ thí nữa là không tỷ thí nữa, Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong cũng không làm gì được đành nghe theo y. Hoàng Dược Sư vốn định hỏi thăm tin tức con gái nhưng thủy chung chưa tìm được cơ hội. Bọn Đàm Xử Doan từ sau đuổi tới không bao lâu đã không thấy bóng ba người đâu, nhưng bọn Hoàng Dược Sư lại thấy rất rõ họ. Lão Ngoan đồng đã có

việc Đông tà Tây độc hai người bèn quay lại thôn Ngưu Gia xem thì xảy ra chuyện này.

Lúc ấy Khưu Xử Cơ quát tháo như sấm, Tôn Bất Nhị đỡ Đàm Xử Đoan buông tiếng khóc lớn, đều muốn liều mạng sống chết với Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư thấy sự hiểu lầm đã thành sâu sắc, chỉ cười nhạt không nói gì". Đàm Xử Đoan từ từ mở mắt, hạ giọng nói "Ta muốn đi". Bọn Khưu Xử Cơ xúm lại quanh y, xếp bằng ngồi xuống, chỉ nghe Đàm Xử Đoan ngâm "Tay cầm ngọc quý thường vung bút, Lòng mở thanh trời chẳng thổi tiêu", ngâm xong nhắm mắt qua đời. Toàn Chân lục tử cúi đầu khẩn vái xong Mã Ngọc bế xác Đàm Xử Đoan lên, bọn Khưu Xử Cơ, Doãn Chí Bình theo sau, không hề quay đầu, đi thẳng ra cửa. Lúc ấy bọn Khưu Xử Cơ, Tôn Bất Nhị đều nghĩ Đàm Xử Đoan đã chết, trận Thiên cànng Bắc đẩu đã bị phá, có động thủ với Hoàng Dược Sư nữa cũng chỉ thí mạng sáu người vô ích, mối thù này đành để tới ngày sau sẽ trả.

(Xem tiếp tập 6)